

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
UNSKO SANSKI KANTON
OPĆINSKI SUD U BIHAĆU
Broj: 17 0 Ps 022358 18 Ps 2
Dana, 27.12.2019. godine

Općinski sud u Bihaću, po sudiji Senji Džafiću u pravnoj stvari tužitelja „ADDA – PROMET“ d.o.o. V. K., ul...., zastupan po punomoćnicima Alagi Bajramoviću i Hasanu Veladžiću, advokatima iz Bihaća, protiv tuženika Federacija Bosne i Hercegovine, Federalno ministarstvo finansija – Porezna uprava – Kantonalni ured Bihać, zastupana po zastupniku po zakonu N. D. – zamjenici Federalnog pravobranioca, radi isplate, nakon održane glavne, usmene i javne rasprave, zaključene dana 28.11.2019. godine, u prisustvu punomoćnika tužitelja i u prisustvu zastupnik po zakonu tuženika, dana 27.12.2019. godine, donio je sljedeću;

P R E S U D U

Obavezuje se tuženik da isplati tužitelju štetu – izmaklu korist u iznosu od 715.322,41 KM sa zakonskom zateznom kamatom počevši od 23.05.2012. godine pa do konačne isplate, te da naknadi troškove postupka tužitelju u iznosu od 33.843,09 KM u roku od 30. dana od dana pravomoćnosti presude.

Zahtjev tužitelja za isplatu zakonske zatezne kamate na dosudjeni iznos za period od 10.03.2012.godine do 23.05.2012.godine, odbija se kao neosnovan.

Zahtjev tužitelja za naknadu troškova postupka, a preko dosudjenog iznosa odbija se kao neosnovan.

O b r a z l o ž e n j e

Tužitelj je dana 09.07.2010. godine podno tužbu sa zahtjevom da mu tuženik na ime materijalne štete po osnovu izmakle koristi isplati 730.000,00 KM, sa zakonskom zateznom kamatom od dana podnošenja tužbe pa do konačne isplate.

Preciziranim tužbenim zahtjevom na ročištu za glavnu raspravu od 12.10.2012. godine tužitelj je smanjio tužbeni zahtjev, tako da od tuženika na ime naknade štete po osnovu izmakle koristi traži iznos od 715.322,41 KM sa zakonskom zateznom kamatom od 10.03.2012. godine pa do isplate. U ostalom dijelu tužbeni zahtjev ostaje neizmijenjen.

U tužbi navodi, da je pravni sljednik DOO „ADDA TRANS“ iz V. K., da je rješenjem tužene, odnosno Porezne uprave – Kantonalnog ureda B. broj 10-1-5/01-15-1-1451-1/02 od 01.02.2002.god. njegovom pravnom predniku naloženo da po osnovu javnih prihoda uplati iznos od 160.033,50 KM po osnovu glavnice i iznos od 33.939,20 KM po osnovu kamate, što sve skupa daje iznos od 193.972,58 KM, da je u postupku ukazivao na

nezakonitost rješenja tuženika, da je na rješenje uložio žalbu koja je rješenjem broj 07-15-349/2002 od 23.05.2002.god. odbijena kao neosnovana, da je potom podnio tužbu, odnosno pokrenuo upravni spor pred Vrhovnim sudom F BiH, koji je po tužbi donio presudu broj U-1634/02 na dan 24.10.2007.god. kojim je njegova žalba uvažena, odnosno poništena gore navedena rješenja. Prema navodima tužbe, tuženik je izvršio nezakonite odluke, odnosno tužitelju je prisilno i nezakonito naplatio iznos od 237.481,57 KM, zaključno sa 01.08.2003.god., osim dijela iznosa od 11.982,33 KM koji je prinudno usklađen sa tuženikom 19.05.2005.god., da je nakon donošenja presude od strane Vrhovnog suda F BiH dana 24.10.2007.god. i donošenja rješenja tuženika broj 07-15-349/02 od 05.12.2007.god., ponovno obavljen porezni inspekcijski nadzor kod tužitelja i da je rješenjem Odsjeka za inspekcije Porezne uprave – Kantonalnog ureda B. broj 10-1/1-15-1-1351-13/01 od 28.04.2008.god. DOO „ADDA TRANS“ – V. K. naloženo da umjesno ranije utvrđenih obaveza uplati iznos od 25.523,20 KM i to po osnovu prometa usluga u 2000.god. iznos od 12.791,50 KM i zatezne kamate u iznosu od 2.814,98 KM, te za 2001.god. iznos od 9.233,16 KM i zatezne kamate u iznosu od 683,56 KM, da je i ove porezne obaveze osporio i pokrenuo upravni spor, da je po njegovom zahtjevu da mu se vrati nezakonito naplaćen porez sa kamatom, tuženik donio rješenje broj 10-1/4-15-3196-10/02 od 22.09.2009.god. i da je tim rješenjem odlučeno da se tužitelju vrati 208.776,65 KM, te da taj iznos sve do dana podnošenja tužbe nije vraćen, da je od strane tuženika – Porezne uprave – Kantonalnog ureda B. proveden inspekcijski nadzor kod DOO „ADDA-TRANS“ čiji je pravni sljednik tužitelj tokom 2005.god., a nakon toga je donešeno rješenje o uplati javnih prihoda broj 10-1/01-15-2-6705-5 od 14.02.2005.god., da je i na to rješenje tužitelj izjavio žalbu, da je žalba djelomično uvažena a potom doneseno novo rješenje na koje je također izjavljena žalba od strane tužitelja koja je odbijena, zbog čega je pokrenut upravni spor pred Kantonalnim sudom Bihać koji je okončan donošenjem presude, pod poslovnim brojem 001-0-U-07-000111 dana 03.03.2008.god., kojom presudom su u cijelosti kao nezakonite poništene sve odluke tuženika, da je u postupku izvršenja ovih nezakonitih odluka po nalogu tuženika broj 10-174-15-3-8229/06 od 09.03.2007.god. tužitelju prisilno i nezakonito naplaćen iznos od 24.526,56 KM, zaključno sa 20.03.2007.god., da je potom podnio zahtjev za povrat nezakonito naplaćenog poreza, o kojem zahtjevu je tuženik donio rješenje broj 10-1/4-15-3-8229/06 od 07.04.2009.god. i da je tim rješenjem odlučeno da se tužitelju vrati 28.386,95 KM, te da taj iznos nije vraćen sve do podnošenja tužbe.

Dalje tvrdi, da je nakon završetka pripremnog ročišta u ranijem postupku tužitelj nastavio upravni postupak u odnosu na ostale predmete sporne tada nezakonito utvrđene dodatno porezne obaveze – plaćanje javnih prihoda po osnovu poreza na promet usluga za 2000. i 2001. godinu u iznosu od 25.532,20 KM, te je dana 02.11.2012. godine, protiv konačnog Rješenja organa tuženika Federalnog ministarstva finansija od 18.09.2012. godine, koje je donijeto nakon što su već dva puta ukidana ranija Rješenja istog organa, podnio novu tužbu u upravnom sporu, koja je presudom Kantonalnog suda u Bihaću od 13.02.2014. godine uvažena, osporeno Rješenje od 18.09.2012. godine i ranija Rješenja PU – Kantonalni ured Bihać od 17.06.2008. godine, kao i Rješenje Poreske uprave – Kantonalni ured Bihać – Odsjeka za inspekcijski nadzor od 06.04.2011. godine, poništena i predmet vraćen na ponovni postupak. U obnovljenom postupku u Zapisniku Porezne uprave F BiH – Kantonalni ured Bihać od 11.03.2014. godine se konstatira – „postupajući sa stavovima Kantonalnog suda u Bihaću datih u obrazloženju Presude br. 01 0 U 007175 12 U od 13.02.2014. godine, te imajući uvidu

obaveze koje prvostepenom organu nameću odredbe čl. 57. Zakona o upravnim sporovima, inspektori Porezne uprave F BiH su u ponovnom postupku utvrdili da na osnovu stanja spisa predmeta, a u okvirima pravnog shvatanja Kantonalnog suda u Bihaću nije moguće utvrditi razlike za obračun poreza na promet usluga poreznog obveznika – tužitelja za 2001. i 2002. godinu, te po tom osnovu nisu utvrđene dodatne obaveze kontrolisanog poreznog obveznika“.

Tužitelj dalje navodi da je pomenuta Presuda od 13.02.2014. godine i Zapisnik od 11.03.2014. godine sačinjen od strane Poreske uprave F BiH – Kantonalni ured Bihać su u direktnoj vezi sa ranije izvedenim dokazima tužitelja u prethodnom postupku, gdje tužitelj osnovano smatra dokazanim svoje tvrdnje o nezakonitom postupanju tužene koje je u direktno uzročno-posljedičnoj vezi sa štetom koju je pretrpio tužitelj koju traži tužbom. Navodi da je u predmetnoj poreznoj stvari sud u upravnom sporu po tužbama tužitelja poništio kao nezakonita Rješenja u vezi dodatno utvrđenih nepostojećih poreznih obaveza tužitelju od strane organa tužene i tek četvrti put je tužena prihvatila pravna shvatanja i stajališta suda koja je i iznijela u citiranom Zapisniku od 11.03.2014. godine.

Navodi da ni jedno konačno rješenje tužene u upravnom postupku nije potvrđeno u upravnom sporu u vezi predmetnih nezakonito nametnutih predmetnih obaveza prednika tužitelja iz 2000., 2001. i 2002. godine. Naglašava da se u Presudi od 13.02.2014. godine, kao i u ranije tri presude naglašava da organi tužene nisu postupali po pravilima upravnog postupka, da uopće nisu cijenili dokaze koje je ponudio tužitelj, nisu se osvrtni na izjave svjedoka D. S., D. E., B. I., L. E., K. A., Z. H. i S. E., niti su se organi tužene osvrtni na žalbene navode tužitelja i istaknute prigovore. Konačno u presudi suda, po upravnom sporu, nalazi se da organi tužene nisu postupali ni po Presudi Kantonalnog suda od 21.11.2011. godine, niti po Presudi Vrhovnog suda F BiH od 24.10.2007. godine.

Tvrdi da je tužitelj od samog početka nametanja nezakoniti poreznih obaveza stalno ukazivao organima tužene, odnosno tuženoj, kako u toku kontrole, tako i primjedbama na zapisnike o izvršenim kontrolama i još konkretnije u žalbama na prvostepena i drugostepena Rješenja i tužbama u upravnom sporu na nezakonito postupanje tužene, da se je tužena na to oglašila sve od 11.03.2014. godine kada je poslije četiri ukidajuća pravomoćna Rješenja od strane suda i pravne bitke tužitelja koja je trajala više od 12. godina, odlučio da postupi po zakonu i konstatira da nije postojala zakonska osnova za dodatno oprezivanje u iznosu niti jednog pfeninga za predmetni period od 2000. do 2002. godine.

Smatra da organi tužene u postupku predmetnog dodatnog oporezivanja tužitelja nisu postupali u skladu sa propisanim pravima i obavezama, odnosno u skladu sa Zakonom o upravi F BiH i Zakonu o poreznoj upravi F BiH, Zakonom o upravnom postupku, Zakonom o upravnim sporovima, kao i drugim zakonima, već naprotiv su učinili ozbiljne povrede propisanih prava i obaveza, a tako postupanje organa tužene je u direktnoj uzročnoj vezi sa štetom koju je pretrpio i trpi tužitelj uvidu izmakle dobiti.

Naposlijetku tužitelj tvrdi da pravni osnov tužbenog zahtjeva temelji na odredbi čl. 189. st. 1. i 2. ZOO F BiH koji propisuje da oštećenik ima pravo na naknadu izmakle koristi koja se osnovano mogla očekivati prema redovnom toku stvari, a čije ostvaranje je spriječeno štetnikovom radnjom ili propuštanjem. Građansku-pravnu odgovornost tuženika tužitelj nalazi u odredbi čl. 172. st. 1. ZOO u kojoj je propisano da pravno lice odgovara za štetu koju njegov organ prouzrokuje trećem licu u vršenju ili u vezi sa vršenjem svojih funkcija.

Naposlijetku tvrdi da su organi tužene svojim nezakonitim i nepravilnim radom uzrokovali štetu tužitelju uvidu izmakle koristi i da je tužena po osnovu odredbe čl. 9. Zakona u upravi F BiH dužna tu štetu nadoknaditi tužitelju. Smatra da je nezakonito postupanje tužene uzrok nastanka štete koju tužitelj potražuje tužbom, te da postojanje uzročne veze između štetnih radnji tuženika i nastale predmetne štete u vidu izmakle koristi i njene visine potvrđuje i sam nalaz vještaka finansijsko-ekonomske struke koji dokaz je proveden u ranijem postupku i gdje isti navodi da je uzrok nastanka predmetne štete prisilno oduzimanje obrtnih novčanih sredstava od tužitelja, te da je tužitelj pretrpio štetu u iznosu od 713.322,41 KM koja se osnovano prema redovnom toku stvari mogla očekivati da nije bilo nezakonitog, nepravilnog i prinudnog oduzimanja novčanih obrtnih sredstava prednika tužitelja, odnosno tužitelja.

Predlaže da sud u cijelosti obaveže tuženika na isplatu štete zajedno sa kamatama od narednog dana od dana obračuna izmakle koristi od strane sudskog vještaka zajedno sa troškovima postupka.

U pismenom odgovoru na tužbu osporen je zahtjev tužitelja u cijelosti, istaknut je prigovor mjesne nenadležnosti Općinskog suda Bihać, uz obrazloženje da je sjedište tuženog u Sarajevu, te da je mjesno nadležan Općinski sud Sarajevo, istaknut je prigovor nenadležnosti suda za odlučivanje, jer je u konkretnoj pravnoj stvari obavezujuća primjena posebnih propisa – Zakona o poreznoj upravi F BiH i drugih propisa kojima su regulisani javni prihodi i postupak i nadležnost za obračun i naplatu javnih prihoda koji isključuju primjenu općih propisa, pa time isključuju i primjenu Zakona o obligacionim odnosima na koji zakon se tužitelj poziva. Prema navodima odgovora na tužbu na strani tužitelja ne postoji aktivna legitimacija jer tužitelj uz tužbu nije dostavio izvod iz sudskog registra, osporen je pravni osnov i visina tužbenog zahtjeva, osporena je pasivna legitimacija uz obrazloženje da su porezne obaveze bile prihod budžeta USK-a, te da tužitelj nije dokazao odgovornost tuženog, a sve da i tužitelj dokaže potraživanje to je isto zastarjelo, jer je tužba podnesena po proteka zastarnog roka od tri godine.

Tuženik smatra neosnovanim sve iznijete tvrdnje tužitelja. Navodi da je tuženik provodio upravni postupak i donosio upravne akte iz okvira svojih nadležnosti i ovlaštenja, zatim da je tužitelju i njegovom pravnom predniku bilo omogućeno učešće u upravnim postupcima i vođenje upravnih postupaka, te da tuženik nije prekoračio svoja zakonska ovlaštenja nadležnosti, a vođenje upravnih postupaka i upravnih sporova se ne može smatrati štetnom radnjom, ni osnovom za naknadu štete, obzirom da je u upravnim postupcima moguće pogrešno i nepotpuno utvrditi činjenično stanje i pogrešno primjeniti materijalni propis, a što se ispravlja po pravnim lijekovima i pravnim sredstvima, kao i ostvarivanjem prava na povrat ili pogrešno ili neosnovano naplaćenih javnih prihoda, što je tužitelj ostvario, te kao primjer navodi da ni sudovi ne odgovaraju za posljedice ukinutih ili preinačenih presuda, pa tako ni upravni organi vodeći upravne postupke i donoseći upravne akte iz okvira zakonske nadležnosti i ovlaštenja ne mogu odgovarati za posljedice poništenih upravnih akata.

Također smatra da u konkretnoj pravnoj stvari nema osnova za primjenu Zakonom o obligacionim odnosima kao općeg propisa jer tužitelj i tuženik nisu bili ni u kakvom obligaciono dužničko-povjerilačkom odnosu, jer se radi o javnom pravnom odnosu tužitelja kao poreznog obveznika i tuženog kao organa javne vlasti, pa smatra da je obavezujuća primjena posebnih propisa i to Zakona o poreznoj upravi F BiH, Pravilnika o procedurama prinudne naplate poreznih obaveza i pratećih propisa kojima su

regulisani javni prihodi i postupak i nadležnost za obračun i naplatu javnih prihoda, kao i za slučaj prinudne naplate i povrata više plaćenih javnih prihoda, pa se samim tim isključuje i primjena Zakona o obligacionim odnosima.

Dalje navodi, da je Zakonom o poreznoj upravi F BiH i pratećim propisima iz oblasti obračuna i naplate javnih prihoda su regulisana prava i obaveze poreznih obveznika za slučaj više plaćenih javnih prihoda koja prava se ostvaruju isključivo u upravnom i izvršnom postupku, a nije regulisana nadležnost suda u parničnom postupku, odnosno nije regulisana mogućnost potraživanja u parničnom postupku naknade štete na ime eventualno izgubljene zarade i dobiti radi više plaćenih javnih prihoda. Za slučaj više naplaćenih javnih prihoda i ostvarenog prava na povrat više naplaćenih javnih prihoda, kao što je predmetni, odredbom čl. 69. Zakona o poreznoj upravi F BiH je regulisano pravo poreznog obveznika na naplatu zatezne kamate na više naplaćene javne prihode koji se vraćaju i to po stopi propisanoj Zakonom o stopi zatezne kamate na javne prihode kojim kamata se kompenziraju posljedice zbog viška naplaćenih javnih prihoda. Kako je tužitelj u upravnom postupku ostvario pravo na povrat više naplaćenih javnih prihoda, kako smatra tuženik, to je jedino u upravnom postupku može potraživati i ostvarivati pravo na naplatu regulisanih zateznih kamata, a nema osnova da u parničnom postupku traži naknadu zbog više naplaćenih javnih prihoda, i sud nije nadležan da u parničnom postupku odlučuje o tužbenom zahtjevu tužitelja.

Smatra da regulisane zatezne kamate tužitelj može potraživati samo od USK-a i Općine V. K., kojima po propisima pripadaju predmetni više naplaćeni javni prihodi i na čije budžetske račune su uplaćeni predmetni javni prihodi, a nikako od F BiH kojoj po propisima ne pripadaju predmetni više naplaćeni javni prihodi i na čiji budžetski račun nisu uplaćeni predmetni javni prihodi.

Također smatra da je posebni propisima o državnim organima uprave regulisana odgovornost za naknadu štete samo u slučaju nezakonitog i nepravilnog rada, kao što je regulisano odredbama čl. 60. posebnog Zakona o državnoj službi u F BiH, pa je obavezujuća primjena tih posebnih odredbi. Tvrdi da tužitelj ničim nedokazuje nezakonit i nepravilan rad organa i zaposlenika tuženika, niti dokazuje postojanje štete, ni izvjesnost zarade ili dobiti, ni uzročno-posljedičnu vezu između navodnih nezakonitih radnji organa i zaposlenika tuženika i navodne štete, a pogotavo nije dokazao namjeru tuženika, odnosno organa i zaposlenika tuženika da prouzrokuju štetu tužitelju. Smatra da tužitelj ničim nedokazuje da je tuženik provodeći postupak kontrole i donoseći relevantne upravne akte postupao izvan svojih ovlaštenja i nadležnosti.

Dalje tužena tokom postupka smatra i tvrdi da su u upravnim sporovima poništavana Rješenja tužene i predmeti vraćani na ponovni postupak nisu i ne mogu biti dokaz nezakonitog i nepravilnog rada tužene, jer različito pravno shvatanje i tumačenje materijalnih propisa od strane tužene u odnosu na pravna shvatanja i tumačenje istih propisa od strane sudova u upravnim sporovima, nikako ne može predstavljati nezakonito ili nepravilno ili protivpravno ili štetno postupanje tužene, pogotavo kad ne postoji i nije dokazana namjera za prouzrokovanje štete tužitelju.

Navodi da je u vođenju upravnih postupaka iz zakonske nadležnosti moguće pogrešno tumačenje i primjena propisa, moguće je i pogrešno i nepotpuno utvrđivanje činjenica, što nikako ne predstavlja nezakonit rad koji bi mogao biti osnov za naknadu štete, obzirom da je propisima regulisano da se isto ispravlja putem pravnih lijekova, putem dvostepenosti upravnog postupka i putem vođenja upravnog spora.

Smatra da je tuženik postupao u skladu sa Zakonom o poreskoj upravi F BiH i pratećim propisima, te da je postupao u skladu sa odlukama sudova iz upravnih sporova što znači

da je postupao zakonito i pravilno u skladu sa svojim nadležnostim i pravilima upravnog postupka i upravnog spora, pa s toga takvo postupanje ne može predstavljati osnov za odgovornost tužene.

Također kada se tiče nalaza i mišljenja vještaka ekonomske struke, koji je kao dokaz proveden u ranijem postupku, tužena smatra da isti ne može biti objektivni i pouzdan dokaz osnova i visine tužbenog zahtjeva. Nalazom i mišljenjem i izjašnjenjem vještaka, kao ni ostalim dokazima tužitelja, se nedokazuje izvjesnost zarade ili dobiti koju je prema redovnom toku stvari tužitelj mogao ostvariti, jer kako tužena smatra tužitelj nije objektivnim i vjerodostojnim dokazima dokazao da je prednik tužitelja „ADDA-TRANS“ imao Poslovni plan i ugovorene poslove, te Razvojni plan i Investicione programe za utuženi period koje eventualno nije mogao ostvariti isključivo zbog više naplaćenih javnih prihoda, niti dokazuje u koje tačno svrhe bi prednik tužitelja trošio iznose više naplaćenih javnih prihoda koji su sukcesivno naplaćivani, a ne istovremeno. Smatra da su obračuni vještaka samo pretpostavljeni obračuni, koje je vještak samo pretpostavio, a nije utvrdio objektivnom dokumentacijom i pokazateljima da bi sve iznose koji su sukcesivno prinudno naplaćivani prednik tužitelja koristio samo i isključivo za nabavku robe za trgovinsku djelatnost i za finansiranje zaliha trgovačke robe, a što je malo vjerovatno jer trgovina nije bila osnovna djelatnost prednika tužitelja.

Tužena u cijelosti osporava nalaz i mišljenje vještaka.

Također smatra da su tužbeni zahtjev i potraživanja tužitelja su zastarijeli, jer se u odnosu na iste ne može primjeniti subjektivni zastarni rok od tri godine od dana saznanja, obzirom da objektivni – apsolutni zastarni rok od pet godina od dana nastanka štete isključuje primjenu subjektivnog zastarnog roka, jer bez obzira na dan saznanja, zahtjev za naknadu štete u svakom slučaju zastarijeva u roku od pet godina od dana nastanka štete. Za tužitelju štetnu radnju predstavljaju nalozi tuženog za prinudnu naplatu, pa je tužbeni zahtjev zastario, obzirom da je tužba podnesena 09.07.2010. godine po isteku petogodišnjeg apsolutnog zastarnog roka od navodnih štetnih radnji ili u odnosu na period za koji tužitelj potražuje naknadu.

Predlaže da sud odbaci tužbu ili da u cijelosti odbije tužbeni zahtjev tužitelja kao neosnovan.

U dokaznom postupku provedeni su dokazi čitanjem isprava:

Z. o inspekcijskom nadzoru za firmu d.o.o. „ADDA-TRANS“ V. K., sačinjen od strane Porezne uprave Kantonalni ured broj: 10-1/02-15-1-1451/01 od 10.12.2001. godine, Rješenje o uplati javnih prihoda Porezne uprave – Kantonalni ured B., broj: 10-1-5/01-15-1-1451-1/02 od 01.02.2002. godine, žalba tužitelja na Rješenje o uplati javnih prihoda Porezne uprave – Kantonalni ured B., broj: 10-1-5/01-15-1-1451-1/02 od 01.02.2002. godine, zaprimljena 19.02.2002. godine, Rješenje Federalnog ministarstva finansija Sarajevo, broj: 07-15-349/2002 od 23.05.2002.godine, tužba tužitelja od 02.07.2002. godine, protiv Rješenja Federalnog ministarstva finansija Sarajevo, broj: 07-15-349/2002 od 23.05.2002.godine, zahtjev d.o.o. „ADDA_TRANS“ V. K. za odgodu izvršenja od 02.07.2002. godine, nalog tuženika broj: 10-1/04-15-5451/02 od 22.07.2002. godine, Rješenje o pokretanju postupka prisilne naplate PU Kantonalnu ured B., broj: 10-1/02-15-2112-1/02SH od 04.02.2003. godine, P. V. sud FBiH, broj: U-1634/02 od 24.10.2007. godine, Rješenje Federalnog ministarstva finansija Sarajevo, broj: 07-15-349/02 od 06.12.2007. godine, specifikacija potraživanja tužitelja po osnovu prinudne naplate od 19.01.2010. godine, sa priložima i to izvodima KIB banke V. K.

naznačenim u ovom pregledu, te nalogima za isplatu i virmanskim nalogima, zapisnik o ponovnom postupku inspekcijskog nadzora PU Kantonalni ured B., Odsjek za inspekcijski nadzor, br. 10-1/01-15-1-1451-13/01 od 07.04.2008. godine, Rješenje Odsjeka za inspekcije Porezne uprave Kantonalnog ureda B., broj: 10-1/01-15-1-1451-13/01 od 28.04.2008. godine, Rješenje PU Kantonalnu ured B., broj: 10-1/05-15-Up-341/07 od 17.06.2008. godine, Rješenje Federalnog ministarstva finansija, broj: 07-15-910/08 od 25.12.2008. godine, Presuda Kantonalnog suda Bihać, broj: 010 U 000615 09 U od 21.02.2011. godine, Rješenje Federalnog ministarstva finansija broj: 03-15-910/08-J.D. od 28.02.2011. godine, Zahtjev za povrat prisilno naplaćenog poreza u iznosu od 34.524,65 KM od 09.03.2009. godine, Zahtjev za povrat sredstava u iznosu od 211.958,37 KM od 17.08.2009. godine, urgencija za povrat sredstava broj: 2228-2/2009 od 12.12.2009. godine, urgencija za povrat sredstava broj: 2228-3/2009 od 12.12.2009. godine, Rješenje o utvrđivanju više uplaćenih javnih prihoda radi povrata, Porezne uprave – Kantonalni ured B., Ispostava V. K., broj: 10-1/4-15-3196-10/02 od 22.09.2009. godine, Rješenje o nalogu za uplatu javnih prihoda, PU Kantonalni ured B. – Inspektorat, br. 10-1/01-15-2-6/05-5 od 14.02.2005. godine, Rješenje Inspektorata Porezne uprave Kantonalni ured B., broj: 10-1/01-15-2-6/05-20 od 18.09.2006. godine, Rješenje Porezne uprave Kantonalni ured B., broj: 10-1/05-15-UP-336-1/06 od 24.10.2006. godine, Nalog PU Kantonalni ured B., Ispostava V. K., broj: 10-174-15-3-8229/06 od 09.03.2007. godine, Presuda Kantonalnog suda Bihać, broj: 001-0-U-07-000111 od 03.03.2008. godine, Rješenje PU Kantonalni ured B., Ispostava V. K., broj: 10-1/4-15-3-8229/06 od 07.04.2009. godine, Rješenje o povratu 14.193,48 KM Ministarstva finansija USK B., broj: 04/2-14-4734-UP-1/09 od 29.04.2009. godine, sa izvodom KIB banke V. K. od 05.02.2010. godine, Rješenje o povratu 167.021,36 KM Ministarstva finansija USK B., broj: 04/2-15-14608-UP-1/09 od 29.12.2009. godine, sa izvodom KIB banke V. K. od 26.07.2010. godine, rješenje Kantonalnog suda Bihać, broj: U/I-1040/99 od 06.12.1999. godine, o osnivanju firme “Adda Trans” V. K., rješenje Kantonalnog suda Bihać, broj: U/I-2292/2000 od 13.12.2000. godine, o povećanju osnivačkog kapitala firme “Adda Trans” V.K., rješenje Kantonalnog suda Bihać, broj: U/I-03/02 od 09.01.2002. godine, o povećanju osnivačkog uloga firme “Adda Trans” V.K., Rješenje Kantonalnog suda Bihać, broj: U/I-998/02 od 10.09.2002. godine, o osnivanju firme “Adda- Promet” V.K., Rješenje Kantonalnog suda Bihać, broj: U/I-04/03 od 14.01.2003. godine, o dopuni djelatnosti firme “Adda- Promet” V.K., Rješenje Općinskog suda Bihać, broj: 017-0 – reg.-06-001 409 od 21.11.2006. godine, o pripajanju Adda – trans firmi Ada – Promet, Rješenje Općinskog suda Bihać, broj: 017-0 – Reg.-06-001 408 od 21.11.2006. godine, o brisanju Ada – trans radi pripajanja Adda – Promet, obavještenje o brisanju iz registra poslovnih subjekata Službe za statistiku za USK, broj: 04-32.5-1-4263178270007 /04 od 14-03-2008. godine, obračun izgubljene dobiti sačinjen od računovodstva tužitelja od 17.06.2010. godine, sa priložima: plan izgradnje i razvoja djelatnosti d.o.o. «Adda- Trans» V.K. za period 2000.-2005. godina (prilog 1.), kadrovska evidencija d.o.o. «Adda- Trans» V.K. (prilog 2.), sa prilogom obrazaca o prijavi i odjavi PIO – P-M-1/M2 primljenih i otpuštenih radnika od 17.06.2010. godine (21-a stranica), pregled važniji datuma koji su poremetili poslovanje d.o.o. «Adda- Trans» V.K. od 17.06.2010. godine (prilog 3.), evidencija otpuštenih radnika d.o.o. «Adda- Trans» V.K. od 17.06.2010. godine (prilog 5.), pregled perioda poslovanja PJ i ostvarenih prihoda d.o.o. «Adda- Trans» V.K. od 17.06.2010. godine (prilog 6.), pregled izgubljenih prihoda djelatnosti veleprodaje d.o.o. «Adda-Trans» V.K. od 17.06.2010. godine (prilog 7.), regled troškova djelatnosti na godišnjem

nivou d.o.o. «Adda- Trans» V.K. od 17.06.2010. godine (prilog 8.), Investicioni program – Plan razvoja „ADDA-TRANS“ V.K. iz decembra 2001. godine, Rješenje Općinskog načelnika općine V.K., broj: 05/1-23/1-309/2000 S.s. od 27.10.2000. godine (urbanistička saglasnost osnivaču djl. „ADDA- TRANS“ V.K.), Rješenje Općinskog načelnika općine V.K., broj: 03/1-320-131/98 od 22.06.1999. godine o ispunjavanju tehničkih uslova za obavljanje djelatnosti firme „ADDA – TRANS“ V.K., Rješenje Općinskog načelnika općine V.K., broj: 09/2-21-65/99 od 26.11.1999. godine o ispunjavanju tehničkih uslova za obavljanje djelatnosti firme „ADDA – TRANS“ V.K. – frizerski salon, Rješenje Općinskog načelnika općine V.K., broj: 09/2-20-163/00 S.Č. od 16.11.2000. godine o ispunjavanju tehničkih uslova za obavljanje djelatnosti firme „ADDA – TRANS“ V.K. – trgovina na malo i veliko, Rješenje Općinskog načelnika općine V.K., broj: 09/2-22-24/2001. F.G. od 28.05.2001. godine o ispunjavanju tehničkih uslova za obavljanje djelatnosti firme „ADDA – TRANS“ V.K. – restorani, obavijest „ADDA- TRANS“ broj: 2473-1/02 od 24.10.2002. godine o prestanku rada skladišta na malo i veliko, dostavljena Općini V.K., Rješenje Općinskog načelnika Općine V.K., broj: 09/2-22-17/02 S.Č. od 04.04.2002. godine, briasnje PJ ugostiteljskih objekata „ADDA – TRANS“ V.K., Rješenje Općinskog načelnika Općine V.K., broj: 09/2-21-15/2003. F.G. od 19.04.2003. godine, briasnje PJ frizerski salon, koji je poslovao u sastavu djl. „ADDA – TRANS“ V.K., kartica „ADDA _ TRANS“ broj: 0250022 od 31.12.2005. godine, za period 01.01.2005. godine do 31.12.2005. godine pod nazivom Oprema u pripremi i pod istim brojem 0250022 za period 01.01.2004. do 31.12.2004. godina sa otpremnicama i fakturama dobavljača naznačenih u kartici, bilansi stanja i bilansi uspjeha firme „Adda-Trans“ V.K. za 1999. godinu, 2000. godinu, 2001. godinu, 2002. godinu, 2003. godinu, 2004. godinu, 2005. i 2006. godinu, bilansi stanja i bilansi uspjeha firme „Adda-Promet“ V.K. za 2002., 2003., 2004., 2005., 2006., 2007., 2008. i 2009. godinu, bruto bilans firme “Ada – Promet” V.K. od 2003. do 2009. godine, sačinjen 13.05.2010. godine, pregled povećanja kapitala – Bruto bilans kapitala za period 2001. do 31.12.2009. godine firme “UNI – PORT” V.K., sa bilansima stanja i uspjeha iste firme za 1999., 2000., 2001., 2002., 2003., 2004., 2005., 2006., 2007., 2008. i 2009. godinu, Ugovor o nabavi alkoholnih i bezalkoholnih pića te ostale trgovačke robe zaključen između d.o.o. „ADDATRANS“ V.K. i d.o.o. „Flash - Trade“ V.K., od 15.01.2002. godine, Ugovor o nabavi alkoholnih i bezalkoholnih pića te ostale trgovačke robe zaključen između d.o.o. „ADDATRANS“ V.K. i d.o.o. „Barbarosa Caffè bar“ V.K., od 16.01.2002. godine, Ugovor o nabavi alkoholnih i bezalkoholnih pića te ostale trgovačke robe zaključen između d.o.o. „ADDATRANS“ V.K. i d.o.o. „Metal Kekić “ V.K., od 16.01.2002. godine, Ugovor o nabavi alkoholnih i bezalkoholnih pića te ostale trgovačke robe zaključen između d.o.o. „ADDATRANS“ V.K. i d.o.o. „Jasko Caffè bar“ V.K., od 17.01.2002. godine, Ugovor o nabavi alkoholnih i bezalkoholnih pića te ostale trgovačke robe zaključen između d.o.o. „ADDATRANS“ V.K. i d.o.o. „Hepić“ V.K., od 16.02.2002. godine, Ugovor o nabavi alkoholnih i bezalkoholnih pića te ostale trgovačke robe zaključen između d.o.o. „ADDATRANS“ V.K. i SOUR „Driver Caffè bar“ V.K., od 15.12.2002. godine, rješenje Općinskog načelnika Općine V.K. broj 09/2-SI-120/02 od 25.08.2005.god., žalba tužitelja na navedeno rješenje, rješenje Kantonalnog ministarstva privrede USK-a broj 06/1-20-520-UP-2/2005 od 04.10.2005.god., tužba tužitelja od 13.10.2005.god. podnesena protiv navedenog rješenja, presuda Kantonalnog suda Bihać broj U-636/05 od 02.02.2009.god., rješenje Kantonalnog ministarstva privrede broj 06/4-20-41-UP-2/04(1) od 02.06.2005.god., o poništenju rješenja Općinskog načelnika Općine C. broj

09/02-SL/120/02 od 02.12.2002.god., rješenje Kantonalnog suda Bihać broj U/I-998/02 od 10.09.2002.god., sa priložima broj 2 i 3 (u kojima su naznačeni osnivači firme „ADDA-PROMET“ DOO V.K.), rješenje o davanju saglasnosti na pijačni rede DJL „ADA-TRANS“ V.K. broj 01-05-62/99 od 09.07.1999.god., analitičke kartice PU Kantonalni ured Bihać broj Ispostava V.K. za „ADDA-TRANS“ V.K. za 2001., 2002, 2003, 2004 i 2005.god., virtmanska uplatnica na iznos od 29.094,06 KM od 21.05.2003.god., izjašnjenje Kantonalnog poreznog ureda B. broj 13-1/04-15-1024-1/10 od 27.07.2010.god., rješenje ministarstva finansija USK-a o odobravanju povrata više uplaćenih javnih prihoda broj 04-2-15-14608-UP-1/09 od 25.12.2009.god., akt porezne ispostave V.K. broj 10-1/04-15-3-3196-10/02 od 06.10.2009.god., o dostavi Ministarstvu finansija USK-a rješenje o povratu više uplaćenih javnih prihoda od 22.09.2009.god., rješenje porezne ispostave V.K. broj 10-1/4-15-3196-10/02 od 22.09.2009.god. o povratu više plaćenih javnih prihoda, zaključak porezne ispostave V.K. broj 10-1/4-15-3196-11/02 od 21.10.2009.god., o ispravci rješenja od 22.09.2009.god., zahtjev tužitelja za povrat više plaćenih javnih prihoda od 17.08.2009.god., sa dopunom zahtjeva od 02.09.2009.god., rješenje Ministarstva finansija USK-a o odobravanju povrata više uplaćenih javnih prihoda broj 04/2-14-4734-UP-1/09 od 29.04.2009.god., zahtjev Ministarstva finansija USK-a isti broj od 29.04.2009.god. upućen Općini V.K. za povrat općinskog dijela više plaćenih javnih prihoda, akt Porezne ispostave V.K. broj 10-1/04-15-3-8229/06-1 od 20.04.2009.god., o dostavi Ministarstvu finansija USK-a rješenja o povratu više uplaćenih javnih prihoda od 07.04.2009.god., rješenje Porezne ispostave V.K. broj 10-1/4-15-3-8229/06 od 07.04.2009.god., o povratu više plaćenih javnih prihoda i zahtjev tužitelja za povrat više plaćenih javnih prihoda od 11.03.2009.god. sa dopunom od 18.03.2009.god., Rješenje Općinskog načelnika općine V.K. br. 09/2-20-125/02 S.Ć. od 29. 10. 2002.god., akt - Informacija Općinskog načelnika općine V.K. iz 2005.god., rješenje Općinskog načelnika općine V.K. br. 09/2-SI-120/02 od 1. 12. 2002god, zapisnik Komisije za pregled poslovnih prostorija od 12. 11. 1998.god., rješenje Općinskog načelnika općine V.K. br. 09/2-21-15/03 F.G. od 19. 2. 2003.god., izvod iz Rješenja o upisu u sudski registar d.o.o. „ADDA TRANS“ od 6. 12. 1999.gdo. sa Registarskim listom – Podaci o osnivaču subjekta, Primjedbe na Zapisnik od 25. 1. 2002.god., zbirne otpremnice od 1/04 – 22/04, Zbirne kalkulacije od 1/04 – 99999/04, Otpremnica – Račun br. 20/04 od 14. 5. 2004g., Otpremnica – Račun na iznos od 16.881,32 KM, Otpremnica – Račun br. 21/04 od 19. 5. 2004g., Otpremnica - Račun br. 22/04 od 9. 6. 2004.god., Prijava poreza na dobit i porezna bilanca za 2003g. D.o.o. „ADDA TRANS“, Odluka DOO „ADDA TRANS“ o rasporedu dobiti nakon oporezivanja br. 1-215/04 od 20. 2. 2004.god., Otpremnica / Račun br. 2215 od 8. 12. 2004g., Nalog „ADDA TRANS“ d.o.o. za izvršenje doznake u inozemstvu od 19. 11. 2004g., Račun i Otpremnica br. 55646 od 1. 12. 2004g., Otpremnica – Račun br. 0346/04 od 7. 5. 2004g., Otpremnica – Račun br. 0371-02 od 17. 5. 2004g., Otpremnica – Račun br. 0446/04 od 7. 6. 2004.god., matični podaci poreznog obveznika „ADDA TRANS“ d.o.o. V.K. i Matični podaci poreznog obveznika „ADDA-PROMET“ d.o.o. V.K., pregled aktivnosti koje osnivač i radnici poduzimaju zbog nastale situacije od 17. 6. 2010.god. (kada „ADDA TRANS“ više ne postoji) – dogovoreno osnivanje novog preduzeća kojem bi se ustupili radnici, vozila, roba, poslovni prostor i poslovi kako bi „ADDA TRANS“ nastavio poslovanje putem nove firme, Ugovor o ustupanju potraživanja – Cesija br. 1/03, izvod KIB banke br. 39, izvod iz Rješenja o upisu u sudski registar d.o.o. „ADDA-PROMET“ od 21. 11. 2006g. - Pripajanje sa Registarskim listom – Podaci o osnovnom kapitalu, ulozima, dionicama,

udjelima, izvod KIB banke br. 14, Rješenje tuženog br. 10-1/02-15-2112/02 DS-7 od 23. 7. 2003g. o obnovi postupka prinudne naplate, nalog za plaćanje br. 10-1/4-15-5451-1/02 od 27. 11. 2002g. i Nalog za plaćanje br. 10-1/4-15-5451/02 od 27. 11. 2002.god., nalog za prisilnu naplatu br. 10-1/01-15-1-1451/02 od 22. 7. 2002.god., specifikacija potraživanja za prinudno naplaćeni porez – vrsta prihoda 715141 i vrsta prihoda 715137 i vrsta prihoda 715129, nalog za plaćanje poreznih obaveza br. 10-1/4-15-3-8229-5/06 od 9. 3. 2007.god., opšti nalog za knjiženje br.... od 23. 3. 2007g. (preknjižavanje po zahtjevu obveznika poreza na dobit) i Opšti nalog za knjiženje br. ... od 7. 4. 2009god. (preknjižavanje sa poreza na promet usluga na porez na dobit), rješenje tuženog br. 10-1/4-15-3-8229/06 od 7. 4. 2009god. o povratu više uplaćenih javnih prihoda (porez na dobit), rješenje tuženog br. 10-1/4-15-3196-10/02 od 22.09. 2009.god. o povratu više uplaćenih javnih prihoda (porez na promet usluga i kamata), zaključak tuženog br. 10-1/4-15-3196-11/02 od 21. 10. 2009god. o ispravci Rješenja od 22.09. 2009god. i akt Ministarstva finansija USK br. 04/2-15-13323-UP-1/09 iz 2009.god., Zaključak Općinskog načelnika Općine V.K. br. 02-15-717/09 od 6. 5. 2009.g. (dostavljeno u prilogu Podneska tuženog od 11. 6. 2019.g.), Rješenje Općinskog načelnika Općine V.K. br. 02-14-1424/09 od 31. 12. 2009.g. o povratu više uplaćenih javnih prihoda - porez na promet usluga i kamate (dostavljeno u prilogu Podneska tuženog od 11. 6. 2019.g.), Rješenje o izvršenju Općinskog suda u Sarajevu br. 65 0 Ip 416972 14 Ip od 5. 11. 2014.g. sa Prijedlogom za izvršenje DOO „ADDA-PROMET“ V.K. kao tražitelja izvršenja protiv F BiH, Federalno ministarstvo finansija kao izvršenika od 12. 2. 2014.g. radi izvršenja v.s. 149.565,795 KM i sa Zaključkom Općinskog suda u Sarajevu br. 65 0 Ip 416972 14 Ip od 10. 11. 2017.g. o provođenju izvršenja (dostavljeno u prilogu Podneska tuženog od 11. 6. 2019.g.), Akt – Obavijest Federalnog ministarstva finansija br. 07-11-1-3975/19 od 29. 5. 2019.g. sa Izvještajima Union banke d.d. S. na dan 13. 1. 2017.g. i sa rekapitulacijom izvršenog plaćanja (predaje se na pripremnom ročištu), Bilansi stanja i uspjeha DOO „ADDATRANS“ V.K. iz 1999.g., 2000.g. i 2001.g., Ovjerena Izjava D. S. od 18.02.2002.godine, Ovjerena Izjava D.E. od 15.02.2002.godine, Ovjerena Izjava B. I. od 15.05.2002. godine, Ovjerena Izjava L. E. od 15.02.2002. godine, Ovjerena Izjava K. A. od 18.02.2002. godine, Ovjerena Izjava Z. H. od 15.02.2002. godine, Ovjerena Izjava S. E. od 15.02.2002. godine, primjedbe tužitelja od 08.02.2005. godine, zapisnik o inspeksijskom nadzoru od 19.01.2005. godine, žalba tužitelja od 02.03.2005. godine, žalba tužitelja od 11.10.2006. godine, presuda Kantonalnog suda u Bihaću br. 01 0 U 007175 12 U od 13.02.2014. godine, zapisnik Poreske uprave F BiH – Kantonalni ured Bihać od 11.03.2014. godine, zahtjev tužitelja za povrat sredstava od 23.05.2019. godine.

Proveden je dokaz saslušanjem svjedoka E. G. i A. P., te je proveden dokaz saslušanjem parničnih stranaka, te je proveden dokaz vještačenjem po vještaku finansijsko-ekonomske struke Lipovača Almiru, a koji dokaz je proveden u ranijem postupku.

Shodno odredbi čl.8. ZPP-a F BiH cijeneći provedene dokaze kako svaki zasebno tako i u njihovoj međusobnoj vezi, sud je donio odluku kao u izreci, a iz slijedećih razloga.

Sadržinom Rješenje Kantonalnog suda Bihać, broj: U/I-1040/99 od 06.12.1999. godine, o osnivanju firme “Adda Trans” V.K., Rješenje Kantonalnog suda Bihać, broj: U/I-2292/2000 od 13.12.2000. godine, o povećanju osnivačkog kapitala firme “Adda Trans” V.K., Rješenje Kantonalnog suda Bihać, broj: U/I-03/02 od 09.01.2002. godine, o

povećanju osnivačkog uloga firme "Adda Trans" V.K., Rješenje Kantonalnog suda Bihać, broj: U/I-998/02 od 10.09.2002. godine, o osnivanju firme "Adda- Promet" V.K., Rješenje Kantonalnog suda Bihać, broj: U/I-04/03 od 14.01.2003. godine, o dopuni djelatnosti firme "Adda- Promet" V.K., Rješenje Općinskog suda Bihać, broj: 017-0 – reg.-06-001 409 od 21.11.2006. godine, o pripajanju Adda – trans firmi Ada – Promet, Rješenje Općinskog suda Bihać, broj: 017-0 – Reg.-06-001 408 od 21.11.2006. godine, o brisanju Ada – trans radi pripajanja Adda – Promet i Obavještenje o brisanju iz registra poslovnih subjekata Službe za statistiku za USK, broj: 04-32.5-1-4263178270007 /04 od 14-03-2008. godine, utvrđeno je da je tužitelj „ADDA PROMET“ DOO V.K. pravni sljednik „ADDA TRANS“ DOO iz Velike Kladuše, odnosno da je „ADDA TRANS“ DOO iz Velike Kladuše pripojeno tužitelju. Rješenjem tuženika o uplati javnih prihoda broj 10-1/01-15-1-1451-1/02 od 01.02.2002.god. pravnom predniku tužitelja je naloženo da tuženiku na ime javnih prihoda isplati iznos od 160.033,55 KM po osnovu glavnice i iznos od 33.939,20 KM po osnovu kamate. Donošenju rješenja prethodio je inspekcijski nadzor predstavnika tuženika, o čemu je sačinjen zapisnik pod poslovnim brojem 10-1/02-15-1-1451/01 na dan 10.12.2001.godine. Na rješenje od 01.02.2002.god. pravni prednik tužitelja je izjavio žalbu, o kojoj žalbi je Federalno ministarstvo finansija Sarajevo donijelo rješenje pod poslovnim brojem 07-15-349/2002 na dan 23.05.2002.god., a ovim rješenjem žalba pravnog prednika tužitelja odbijena je kao neosnovana. Tužbom od 02.07.2002.god. pravni prednik tužitelja zatraženo je ukidanje rješenja Federalnog ministarstva finansija od 23.05.2002.god. i rješenje Porezne uprave – Kantonalnog ureda Bihać od 01.02.2002.godine. Pravni prednik tužitelja obratio se Poreznoj upravi Kantonalnog ureda Bihaća sa zahtjevom da se odgodi izvršenje pravomoćnog rješenja od 01.02.2002.godine. Njegovom zahtjevu nije udovoljeno, odnosno Porezna uprava – Kantonalni ured Bihać je donijelo nalog za prisilnu naplatu dana 22.07.2002.god., kojim je naložila pravnom predniku tužitelja uplatu ukupnog iznosa od 193.972,58 KM po osnovu javnih prihoda sa kamatom. Kako pravni prednik tužitelja nije izvršio uplatu, to je Porezna uprava – Kantonalnog ureda Bihać na 04.02.2003.god. donijela rješenje o pokretanje postupka prinudne naplate pod poslovnim brojem 10-1/02-15-2112-1/02 SH radi naplate iznosa od 238.659,02 KM. U postupku prinudne naplate, nesporno je da je od pravnog prednika tužitelja naplaćen iznos od 237.481,57 KM zaključno sa 01.08.2003.godine, odnosno iznos iz rješenja od 04.02.2003.god. smanjen je za 11.982,30 KM po osnovu usklađenja pravnog prednika tužitelja i Porezne uprave Bihać. Odlučujući po žalbi pravnog prednika tužitelja Izjavljenoj na pravomoćno rješenje tuženika poslovni broj 10-1-5/01-15-1-1451-1/02 od 01.02.2002.god., Vrhovni sud BiH je na dan 24.10.2007.god. donio presudu pod poslovnim brojem U-1634/02, kojom presudom je tužbu pravnog prednika tužitelja uvažio i osporio rješenje Federalnog ministarstva BiH od 23.05.2002.god. poništio i predmet vratio tuženom na ponovno rješavanje. Nakon donošenja navedenog rješenja, Federalno ministarstvo finansija Sarajevo je na dan 06.12.2007.god. donijela rješenje pod poslovnim brojem 07-15-348/02 kojim rješenjem je poništila rješenje Porezne uprave – Kantonalnog ureda B. od 01.02.2002.godine. nakon što je Vrhovni sud F BiH donio gore pomenutu presudu i Federalno ministarstvo finansija Sarajevo donijelo rješenje dana 06.12.2007.god., predstavnici Porezne uprave – Kantonalnog ureda B. su ponovo izvršili inspekcijski pregled kod pravnog prednika tužitelja o čemu su sačinili zapisnik, pod poslovnim brojem 10-1/01-15-1-1451/01. Nakon inspekcijskog pregleda predstavnici tuženika donijeli su rješenje dana 28.04.2008.god. pod poslovnim brojem 10-1/01-15-1-1451-

13/01, kojim su, pravnom predniku tužitelja naložili da na ime poreza za 2000.god. uplati 12.791,50 KM po osnovu glavnice i 2.814,98 KM po osnovu kamate i za 2001.god. na ime poreza – glavnice 9.233,16 KM i na ime zatezne kamate 683,56 KM, odnosno ukupno 25.523,20 KM. I na ovo rješenje pravni prednik tužitelja izjavio je žalbu, o kojoj žalbi je doneseno rješenje na dan 17.06.2008.god. pod poslovnim brojem 10-1/05-15-UP-341/07, kojim je rješenjem žalba odbijena kao neosnovana. I na ovo rješenje izjavljena je žalba, Federalnom ministarstvu finansija, koje je na dan 25.12.2008.god. donijelo rješenje pod brojem 07-15-910/08 kojim je žalbu odbio kao neosnovanu. Pravni prednik tužitelja je Kantonalnom sudu Bihać podno tužbu, odnosno pokrenuo upravni spor, kojim je tražio poništenje rješenja Federalnog ministarstva finansija od 25.12.2008.god.. PO njegovoj tužbi Kantonalni sud Bihać donio je presudu pod brojem 01 0 U 000615 09 U dana 21.02.2011.god., kojim je tužbenom zahtjevu udovoljeno, odnosno poništeno je rješenje Federalnog ministarstva finansija od 25.12.2008.godine. Nakon donošenja presude od strane Kantonalnog suda Bihać, Federalno ministarstvo finansija je na dan 28.02.2011.god. donijelo rješenje kojim je poništeno rješenje Porezne uprave – Kantonalnog ureda Bihać od 28.04.2008.godine. Dana 14.02.2005.god. Porezne uprave – Kantonalnog ureda Bihać – Inspektorat je donijela rješenje kojim je naložila pravnom predniku tužitelja da temeljem kontrole izvršene 19.01.2005.god. uplati 230.498,98 KM, a dan 18.09.2006.god. je donijela rješenje kojim je naložila pravnom predniku tužitelja da na ime sačinjenog zapisnika na dan 19.01.2005.god. uplati 28.246,95 KM. Dana 24.10.2006.god., komisija za rješavanje po žalbi Kantonalnog ureda Bihać, donijela je rješenje kojim je žalbu pravnog prednika tužitelja izjavljenu na rješenje od 18.09.2006.god. odbila kao neosnovanu. Dana 24.10.2006.god. Kantonalni ured Bihać donio je rješenje kojim je žalbu tužitelja, izjavljenu protiv rješenja od 18.09.2006.god. odbio kao neosnovanu. Po prijemu ovog rješenja pravni prednik tužitelja pokrenuo je upravni spor kod Kantonalnog suda Bihać u kojem postupku je ovaj sud donio presudu dana 03.03.2008.god., kojom je žalbu uvažio i ukinuo akte tuženika broj 07-15-1132/06 od 19.01.2007.god. i rješenje broj 10-1/1-15-2-6/05-20 od 18.09.2006.godine. Dana 09.03.2007.god. Porezne uprave – Kantonalnog ureda Bihać – Ispostava V.K. donijela je nalog kojim je naložila pravnom predniku tužitelja da na ime svojih obaveza uplati 34.526,69 KM. Dana 07.04.2009.god. Porezne uprave – Kantonalnog ureda Bihać – Ispostava V.K. donijela je rješenje broj 10-1/4-15-3-8229/06, kojim je utvrdila da tužitelj, na ime prihoda ima uplaćeno više 28.386,95 KM, te da mu se ovaj iznos vrati. Dana 29.04.2009.god. Ministarstvo finansija USK-a Bihać donijelo je rješenje kojim je tužitelju odobrila povrat pogrešno uplaćenih sredstava u iznosu od 14.193,48 KM, a ovaj iznos predstavlja 50 % iznosa iz rješenja od 07.04.2009.godine. Na dan 22.09.2009.god. Porezne uprave Kantonalnog ureda B.– Ispostava V.K. donijela je rješenje kojim je utvrdila da tužitelj po osnovu javnih prihoda ima uplaćeno više 208.776,65 KM. Nakon donošenja ovog rješenja Ministarstvo finansija USK-a B. donijelo je rješenje na dan 25.12.2009.god. broj 04/2-15-14608-UP-1/09 kojim je odobrila da se tužitelju na ime pogrešno uplaćenih sredstava vrati iznos od 167.021,36 KM. U ovom rješenju se navod da odobreni iznos predstavlja 80 % iznosa iz rješenja od 22.09.2009.godine. Donošenju ovih rješenja prethodili su zahtjevi tužitelja od 09.03.2009.god., 17.08.2009.god., 12.12.2009.god., urgencija od 12.12.2009.godine i zahtjevi od 11.03.2009.god. i 18.03.2009.godine.

Po prijemu tužbe zakonski zastupnik tuženika poslao je upit Kantonalnom uredu Bihać na izjašnjenje tužbe. Kantonalni ured B., Federalnom pravobranilaštvu odgovorio je

dopisom, poslovni broj 13-1/04-15-1024-1/10 od 27.07.2010.godine. U ovom dopisu, Kantonalni ured B. – Porezna uprava izjasnila se na tužbu tužitelja obrazlažući rješenja, zapisnike ovog organa koja su donesena u toku inspekcijskog pregleda. Porezna uprava – Kantonalnog ureda B. – Ispostava V.K. je na dan 21.10.2009.god. je donijela zaključak o ispravci rješenja broj 10-1/4-15-3-3196-10/02 od 22.09.2009.god. u kojem zaključku stoji da se ovo rješenje ispravlja na način što umjesto iznosa od 138.008,72 KM treba da stoji 167.102,78 KM i umjesto iznosa od 70.767,97 KM treba da stoji 41.673,93 KM. Ministarstvo finansija USK-a Bihać je Općini V.K. dostavila pismeni akt naslovljen kao zahtjev za povrat više uplaćenih sredstava od 29.04.2009.god. u kojem se navodi da će tužitelju biti vraćen iznos od 14.193,47 KM po osnovu više uplaćenih prihoda. Općinski načelnik Općine V.K. je na dan 29.10.2002.god. odnio rješenje broj 09/2-20-125/02 S.Ć., kojim je stavio van snage rješenje od 16.11.2000.godine. U ovom rješenju se navodi da je pravni prednik tužitelja ovom organu podnijelo zahtjev za brisanje poslovne jedinice – skladište za obavljanje trgovine na veliko i malo alkoholnim i bezalkoholnim pićima i da će se po pravomoćnosti ovog rješenja navedena poslovna jedinica brisati iz registra poslovnih jedinica na području općine V.K.. Tokom 2005.god. Općina V.K. dostavila je Poreznoj ispostavi B. K. informaciju za tužitelja. U ovom aktu se navodi da se na dan 11.09.1998.god. da se Službi za obnovu, razvoj i poduzetništvo općine V.K. obratio pravni prednik tužitelja sa zahtjevom za odobrenje rad tržnice na malo – pijace u V. K., da je po njegovom zahtjevu formirana Komisija za minimalno-tehničke uslove koja je nakon pregleda sačinila zapisnik u postupku izdavanja odobrenja za rad, te da je dana 22.06.1999.god. pravnom predniku tužitelja izdato rješenje o ispunjavanju uslova u pogledu tehničke opremljenosti i drugih uslova propisanih zakonom o obavljanju trgovinskih usluga tržnice na malo, da je ovo rješenje preispitano i stavljeno van snage novim rješenjem od 01.12.2012.godine. Na dan 01.12.2002.god. Općinski načelnik V.K. donio je rješenje kojim je utvrdio da prestaje da važi rješenje Općinskog načelnika od 22.06.1999.god., kojim je utvrđeno da pravni prednik tužitelja ispunjava tehničke i druge uslove propisane zakonom za početak rada i obavljanje registrirane djelatnosti trgovinskih usluga tržnice na malo – pijaca. Na dan 12.11.2002.god. Komisija za pregled poslovnih prostorija sačinila je zapisnik u poslovnim prostorijama pravnog prednika tužitelja, iz čijeg sadržaja je utvrđeno da pravni prednik tužitelja udovoljava potrebe minimalnim uslovima za obavljanje pijace. Općinski načelnik Općine V.K. je rješenjem donesenim na dan 19.02.2003.god. pod poslovnim brojem 09/2-21-15/2003 FG, kojim je stavio van snage rješenje broj 09/2-21-65/99 od 26.11.1999.godine. Ovim rješenjem poslovna jedinica – frizerski salon koja je poslovala u sastavu pravnog prednika tužitelja brisana je iz registra poslovnih jedinica na području općine V.K.. Iz sadržine rješenja o upisu u sudski registra od 06.12.1999.god. je utvrđeno da DJL „ADDA TRANS“ V.K. nastavlja po A.P. .U dokaznom postupku tuženik je pročitao sadržinu zbirne otpremnice 1/04-22/2004, zbirne kalkulacije 1/2004-99999/2004, sadržinu otpremnice računa broj 20/04, 21/04, 22/04, 2215, 55646, 0346/04, 0371-02 i 0446/04 iz koje sadržine je utvrđeno da je pravni prednik tužitelja tokom 2004.god. poslovao, da se bavio prodajom i kupovinom određene robe. Pravni prednik tužitelja je za 2003.god. prijavio porez na dobit. U ovoj prijavi se navodi da je porezna osnovica 155.522,00 KM, da oporeziva dobit iznosi 210.973,00 KM i da poslovni gubitak iz ranijih godina iznosi 55.451,00 KM. Pravni prednik tužitelja je na dan 20.02.2004.god. donio Odluku o rasporedu dobiti nakon oporezivanja pod poslovnim brojem 1-215/2004. U ovoj Odluci se navodi da nakon oporezivanja iskazana u bilansu uspjeha za 2003.god. u iznosu od 210.972,90

KM se raspoređuje za povećanje vlasničkog kapitala u iznosu od 175.979,90 KM i da iznos od 34.993,00 KM predstavlja dio koji postaje obaveza po osnovu kapitala, te da će se ova sredstva usmjeriti za ulaganje u opremu za potrebe pravnog prednika tužitelja, da će investicija biti finansirana i izvršena u 2004.godini. Iz sadržine matičnog podatka poreznog obveznika je utvrđeno da je djelatnost pravnog prednika tužitelja prevoz putnika u drumskom saobraćaju, a iz matičnih podataka tužitelja da je njegova djelatnost trgovina na malo nespecijalizovanim prodavaonicama. „ADDA TRANS“ DOO V.K. sačinilo je pregled aktivnosti koji osnivač i radnici poduzimaju zbog nastale situacije. Ovaj pregled datiran je sa danom 17.06.2010.god. i potpisao ga je direktora „ADDA PROMETA“. U momentu datiranja ovog akta pravno lice „ADDA TRANS“ nije postojalo jer se pripojilo tokom 2006.god. „ADDA PROMETU“. U ovom pregledu se navodi da će zbog nastale situacije iz februara 2002.god. uslijediti blokada žiro računa „ADDA TRANSA“ i da je na sastanku dogovoreno da će se osnovati nova firma u cilju zbrinjavanja postojećih radnika i daljnjeg ostvarenja zacrtanih planova, da se u novoj firmi osnivač obavezuje prodati teretno i dostavno vozilo sa odgodom plaćanja i robe koja se zatekla na zalihi u veleprodaji. Pod poslovnim brojem 1/2003 tužitelj, „ADDA TRANS“ i AMK „15 JANUAR“ iz V. K. zaključili su Ugovor o cesiji. Ovom Ugovorom tužitelj je ustupilo svoje potraživanje u iznosu od 15.000,00 KM AMK „15 JANUAR“ V.K., a tužitelj je prihvatio da u ime „ADDA TRANSA“ iz Velike Kladuše izvrši obavezu prema AMK „15 JANUAR“ V.K..

Porezna uprava – Porezni ured B. je na dan 23.07.2003.god. je donijela rješenje pod poslovnim brojem 10-1/02-15-2112/02 DS-7, kojim je odlučila da se po službenoj dužnosti obnavlja postupak prinudne naplate okončan rješenjem o pokretanju postupka prinudne naplate od 14.01.2003.god., tako što se ovo rješenje ukida i što se pokreće postupak prinudne naplate protiv prednika tužitelja u iznosu od 29.551,77 KM. Rješenjem Općinskog načelnika Općine V.K. broj 03/1-320-131/98 od 22.06.1999.god. odlučeno je da pravni prednik tužitelja ispunjava uslove u pogledu tehničke opremljenosti i druge propisane uslove za obavljanje trgovinskih usluga tržnica na malo – pijaca u prodajnom prostoru otvorenog tipa. Rješenje Općinskog načelnika Općine V.K. broj 09/2-21-65/99 od 26.11.1999.god.pravnom predniku tužitelja je izdato odobrenje za rad u pogledu ispunjavanja minimalno tehničkih i drugih uslova samostalne uslužne djelatnosti – frizerski salon. Na dan 16.11.2000.god., Općinski načelnik Općine V.K. donio je rješenje broj 09/2-20-163/00 S.Ć. Ovim rješenjem je utvrđeno da poslovne prostorije pravnog prednika tužitelja, jedinice – skladište na veliko i malo ispunjavaju uslove u pogledu tehničke opremljenosti i zaštite na radu kako i da ispunjava druge uslove započeta rada i obavljanje djelatnosti trgovina na veliko alkoholnim i drugim pićima i trgovina na malo alkoholnim i drugim pićima. Na dan 28.05.2001. god. Općina V.K. donijela je rješenje kojim je utvrdila da pravni prednik tužitelja ispunjava uslove za rad za obavljanje ugostiteljske djelatnosti – restorana. Općina V.K. je na dan 04.04.2002.god. donijela rješenje broj 09/2-2-17/03 S.Ć. kojim je stavila van snage rješenje od 28.05.2001.godine. Na dan 27.10.2000.god. Općina V.K. donijela je rješenje broj 05/1-23/1-309/2000 S.S. kojim je dala urbanističku saglasnost A.P. za izgradnju poslovno – stambenog objekta. Rješenjem Općine V.K. od 19.04.2003.god. broj 09/2-21-15/2003 poslovna jedinica pravnog prednika tužitelja, brisana je. Pravni prednik tužitelja je imao niz zaključenih ugovora o nabavci alkoholnih i bezalkoholnih pića i ostale trgovačke robe. Ovi ugovori su zaključivani u vremenskom periodu od 15.01.2002.godine pa do 15.12.2002.godine.Usvim ugovorima je navedeno da će dobavljači u slučaju da pravni prednik tužitelja nabavi vrijednost robe

koja premašuje iznos od 200,00 KM po jednoj narudžbi dostaviti kupcu robu „franko“ kupac. Dana 24.10.2002.god. pravni prednik tužitelja je obavijestio Općinu V.K. da želi da zatvori skladište koje je poslovalo na osnovu rješenja od 16.11.2000.godine. Tužitelj je u dokaznom postupku pročitao sadržinu plana izgradnje i razvoj djelatnosti za period 2000-2005.godina. Ovaj Plan datiran je sa 17.06.2010.godine, pa se postavlja pitanje kako je to tužitelj u 2010.god. mogao da planira izgradnju i razvoj za period 2000-2005.godina. Iz sadržine kadrovske evidencije – pregled primljenih radnika i otpuštenih radnika utvrđeno je ko je bio u radnom odnosu kod pravnog prednika tužitelja, kada je radni odnos zasnovan i kada je radni odnos prekinut. Sadržaj kadrovske evidencije potvrđuje da je veći broj radnika pravnog prednika tužitelja raskinuo radni odnos tokom 2002.godine. Tužitelj je na dan 17.05.2010.godine sačinio pregled važnijih datuma koje su prekinule poslovanje njegovog pravnog prednika. U ovom aktu se navodi da je njegovo poslovanje poremetilo donošenje rješenja od strane Porezne uprave, što je imalo za posljedicu blokadu njegovog rada u periodu od 1 godine i 8 dana. Tužitelj je na dan 17.06.2010.god. sačinio pregled poslovanja njegovih poslovnih jedinica. Iz sadržine tog pregleda je utvrđeno da je pijaca radila od 1999.god. do 2006.god., frizerski salon od 1999.god. do 2003.god., parfimerija od 2000.god. do 2002.god., veleprodaja sa maloprodajom od 2000.god. do septembra 2002.god i restoran od maja 2001.god. do marta 2002.godine. Tužitelj je također sastavio pregled izgubljenih prihoda djelatnosti veleprodaje sa troškovima djelatnosti za period 2003-2009.gododina U tom pregledu navodi da je izgubio dobiti u visini od 769.243,05 KM. Pravni prednik tužitelja imao je investicioni program Program je sačinjen u decembru 2001.god. i u njemu je dat pregled plana i investiranja, projekcija prihoda, rashoda i navedeno je da će po proteku 7 godina društvo raspolagati sa novčanim sredstvima u iznos od 1.008.846,00 KM. Tužitelj je na dan 17.06.2010.god. također sačinio pregled troškova djelatnosti na godišnjem nivou i prema sadržini tog akta godišnji troškovi bi trebali da iznose 52.700,00 KM.

Također na nesumnjiv način je utvrđeno da je Kantonalni sud u Bihaću dana 13.02.2014. godine donio Presudu u upravnom sporu kojom je uvažio žalbu tužitelja doo „ADA PROMET“ V.K., te poništio osporeno Rješenje tužene od 18.09.2012. godine, zatim Rješenje Porezne uprave – Kantonalni ured B. od 17.06.2008. godine, te Rješenje Porezne uprave – Kantonalni ured Bihać od 06.04.2011. godine, te predmet vratio na ponovni postupak. Iz obrazloženja predmetne presude proizilazi da je sud ispitujući zakonitost osporenih akata našao da tužitelj osnovano ukazuje da je protiv prvostepenog Rješenja tužene od 17.06.2008. godine isticao prigovor zastare potraživanja, a na koje tuženik se nije očitovao, čime je povrijedio odredbe Zakona o upravnom postupku, te se navodi da ni tuženik kao ni prvostepeni organ – Porezna uprava – Kantonalni ured u Bihaću u Rješenju od 17.06.2008. godine, kao ni Odsjek za inspeksijski nadzor po Rješenju br. 13-1/02-15-2-1451-21/01 od 06.04.2011. godine, tuženik kao ni prvostepeni organ, a ni inspektori u zapisniku nisu odgovorili na navode žalitelja zašto kojih od razloga navedenih u žalbi se usvaja ili ne usvaja, iz čega proizilazi da tužena nije vodila računa o pravilima postupka, jer tuženik nije uopšte obrazlagao zastaru potraživanja, kao ni prvostepeni organ svojim Rješenjem, pa se zakonitost pobijanih akata i prvostepenog upravnog akta nije mogla ni ispitati. Dalje se u obrazloženju Presude iz upravnog spora navodi da tuženik, a i prvostepeni organ, niti inspektori temeljem Zapisnika u ponovljenom postupku nisu ispoštovali odredbu čl. 207. Zakona o upravnom postupku kojom odredbom je propisano da obrazloženje Rješenja pored ostalog mora da sadrži prikaz činjeničnog stanja koje je utvrđeno uz

navođenje razloga koji su bili odlučujući po ocijeni dokaza, kao i razloge koji obzirom na utvrđeno činjenično stanje upućuju na ovakvo rješenje koje je dato u dispozitivu Rješenja. Navodi da se iz obrazloženja osporenih rješenja tužene ne mogu vidjeti razlozi zašto je žalba odbijena kao neosnovana, niti su se tuženik, prvostepeni organ i inspektori osvrtni na navode žalbe žalitelja i dokaze – izjave svjedoka koje pominje i u tužbi, niti je prvostepeni organ, a ni inspektori u obrazloženju žalbenih prigovara naveli razloge shodno članu 207. Zakona o upravnom postupku pored činjeničnog stanja nisu naveli razloge zbog kojih se ne usvajaju žalbeni navodi, a što je bilo obavezno, a u smislu odredbe čl. 242. st. 2. Zakona o upravnom postupku. Shodno tome sud zaključuje da zbog ukazanih povreda Zakona o upravnom postupku nije potpuno i pravilno utvrđeno činjenično stanje i da je pogrešno primijenjeno materijalno pravo, pa je iz tih razloga valjalo odlučiti kao u izreci ove odluke u upravnom sporu, jer se zakonitost pobijanog akta nije mogla ispitati zbog iznešenih nedostataka. Dalje se konstatuje da osnovano tužitelj u upravnom sporu – u tužbi navodi da tuženik, a ni prvostepeni organ, kao ni inspektori nisu postupili po Presudi Kantonalnog suda u Bihaću broj 01 0 U 0061509 U od 21.02.2011. godine, kao ni po Presudi Vrhovnog suda F BiH br. U-1634/02 od 24.10.2007. godine, čime su tuženik, a i prvostepeni organ i inspektori povrijedili odredbe Zakona o upravnom sporu glede obveznosti ispunjenja presude, jer su iste presude obavezivale tuženu da primjene istu, a što tužena nije učinila.

U konačnici obrazloženja ove presude se daje uputa tuženoj da u ponovnom postupku je prvostepeni organ dužan utvrditi potpuno i pravilno činjenično stanje uvidom u knjigovodstvenu dokumentaciju tužitelja, koju odluku će zasnovati na materijalnim dokazima, a prethodno ocijeniti žalbeni navod i navod istican u pogledu zastare s obzirom na vrijeme izvršenog nadzora, odnosno kontrolisani period i tu činjenicu ukoliko utvrdi da zastara nije nastupila i obrazloži, tek onda eventualno pristupiti potpunom i pravilnom utvrđenju činjeničnog stanja uz prezentiranje dokaza u kojima se utvrđuje činjenično stanje, ocijeniti sve dokaze tužitelja i sve žalbene prigovore, dati valjane razloge u smislu odredaba Zakona o upravnom postupku, te nakon toga donijeti novu odluku zasnovanu na zakonu.

Dalje se utvrđuje, da je nakon ove presude u upravnom postupku sačinjen Zapisnik od strane tužene F BiH, Federalno ministarstvo finansija, Porezna uprava F BiH-Kantonalni porezni ured Bihać, kojim se konstatuje da su Presudom Kantonalnog suda u Bihaću od 13.02.2014. godine (gore detaljno obrazloženom) poništeni akti tužene, predmet vraćen tuženoj na ponovni postupak. Navodi se da je u ponovnom postupku, a postupajući po uputama Kantonalnog suda u Bihaću, u ponovnom postupku inspekcijanskog nadzora, od strane inspektora Porezne uprave upućen poziv D. M. dana 27.02.2014. godine, da kao odgovorna osoba za zastupanje poreznog obveznika doo „ADDA PROMET“ V.K. dođe lično ili putem opunomoćen osobe u Kantonalni porezni ured B. radi davanja izjave u vezi činjeničnog stanja koje se odnosi na predmet inspekcijanskog nadzora. Dalje se navodi da je dana 10.03.2014. godine navodi se da se je D. M. odazvao po pozivu i pristupio u Poresku upravu zajedno sa punomoćnikom E.G. radi davanja izjave u ponovnom postupku. Navodi se da je isti dao izjavu koja se zasniva na tome da porezni obveznik ostaje kod svih navoda istaknutih u žalbama i primjedbama datim u prethodnim postupcima, te i dalje tvrdi da ne postoje nikakvi ostvareni prihodi koji nisu prikazani u poslovnim knjigama za 2000. i 2001. godinu i da nema neplaćenih obaveza po osnovu poreza na promet i ostalih obaveza, dakle pobija činjenična stanja utvrđena u prethodnim postupcima kojim je utvrđena dodatna obaveza

poreznog obveznika za uplatu iznosa od 25.523,20 KM. U zapisniku se dalje obrazlaže da je prigovor u vezi zastare neosnovan, jer odredbama Zakona o poreznoj upravi F BiH je propisano da se zastarijevanja na razrez i prava na naplatu poreza, kamata, troškova prisilne naplate i novčanih kazni prekida sa svakom službenom radnjom mjerodavnog poreznog organa.

Konstatira se i to da je uvidom u spis predmeta u ponovnom postupku utvrđeno da u pogledu utvrđivanja osnovice poreza na promet usluga za 2000. i 2001. godinu nema novih činjenica u odnosu na one koje su utvrđene u prethodnim postupcima, a koje prema obrazloženju Kantonalnog suda u Bihaću predstavljaju pogrešno i nepotpuno utvrđeno činjenično stanje, uz pogrešnu primjenu materijalnog prava, čime su povrijeđeni odredbe Zakona o upravnom postupku.

Navodi se da postupajući u skladu sa stavovima Kantonalnog suda u Bihaću, te imajući u vidu obaveze koje prvostepenom organu nameću odredbe Zakona o upravnim sporovima, je utvrđeno da na osnovu stanja spisa predmeta, a u okvirima pravnog shvatanja Kantonalnog suda u Bihaću, nije moguće utvrditi razlike u osnovici za obračun poreza na promet usluga poreznog obveznika za 2000. i 2001. godinu, te da po tom osnovu nisu utvrđene dodatne obaveze kontrolisanog poreznog obveznika.

Na temelju ovog Zapisnika nesumnjivo se utvrđuje da za sporni period nisu nađene dodatne obaveze poreznog obveznika – tužitelja.

Utvrđeno je također da je tužitelj tražio povrat uplaćenih sredstava, da je Općina V.K. donijela Zaključak o povratu viška uplaćenih javnih prihoda u ukupnom iznosu od 41.673,93 KM, te da je u novembru 2014. godine donešeno Rješenje o izvršenju gdje je tužitelj kao Tražilac izvršenja od tuženika kao Izvršenika potraživao isplatu po osnovu izmakle koristi u iznosu od 149.565,79 KM sa zakonskom zateznom kamatom i troškovima postupka.

Zakonski zastupnik tužitelja, D. M. u svom iskazu navodi da u cijelosti ostaje kod navoda i kod svog iskaza kojeg je dao u prethodnom postupku na ročištu od 13.12.2012. godine, odnosno navoda u kojima je obrazložio radnju tužitelja po pitanju naplate poreza, da su radnje tuženika imale za posljedicu blokade računa pravnog prednika tužitelja i otpuštanje više od 10 radnika. Prema iskazu istog „ADDA TRANS“ izvršilo je pripajanje tužitelja u 2006.god. i nakon pripajanja izvršen je djelomični povrat poreza. Dalje iskazuje da je u međuvremenu 2014. godine, po zadnjoj Presudi (po upravnom sporu) tužitelj dobio poziv da se javi u Poreznu upravu zajedno sa svjedokom E. G., gdje je napravljen Zapisnik od strane ovlaštenih lica Porezne uprave i gdje je zapisnikom konstatirano da nema nikakvih obaveza po osnovu ovog predmeta. Navodi da je tim posljednjim Zapisnikom iz 2014. godine konstatirano da tužitelj nema nikakvih poreznih obaveza.

Sud je poklonio povjerenje iskazu parnične stranke – direktora i zz tužitelja, obzirom da je isti sukladan svim ostalim činjenicama provedenim tokom dokaznog postupka.

Svjedok A.P. je također obrazlagao radnju tuženika po pitanju naplate poreza. Prema iskazu istog, on je postao suosnivač tužitelja i nakon pripajanja izvršeno mu je djelomičan povrat više naplaćenog poreza. U iskazu navodi da su nadležni inspektori tuženika vršili kontrolu poslovanja tužitelja, da su prilikom provedbe inspeksijski radnji ponašali se bahato i arogantno, da nisu vršili uvid u dokumentaciju i račune koji su im predloženi od strane uposlenika tužitelja, da su pravili Zapisnik i da su napravili Rješenje o poreznim obavezama. Navodi da su nametnute poreske obaveze u iznosu od 230.000,00 KM da je poslan nalog o blokadi računa nakon čega je novac skinut sa

računa tužitelja. Tvrdi da firma tužitelja nije mogla nastaviti dalje poslovanje zbog izvršene blokade računa, da je račun bio blokiran preko godinu dana.

Sud je poklonio povjerenje iskazu svjedoka u cijelosti cijeneći da je isti sukladan svim ostalim činjenicama provedenim dokaznim postupkom, a posebno u dijelu kada navodi način na koji je vršen inspekcijski pregled poslovanja tužitelja.

Svjedok E.G. koji je za pravnog prednika tužitelja obavljao knjigovodstvene poslove, je također obrazlagao radnje tuženika po pitanju naplate poreza, prema iskazu radnje tuženika imale su za posljedicu blokada računa preduzeća „ADDA TRANS“ pogotovo na području trgovine, gdje se kupljena roba morala plaćati preko računa, pravni prednik tužitelja je obavljao djelatnost veleprodaje tokom 2001. i 2002.god., te je imao maržu od 5,6 – 7 % u toj djelatnosti. Ovaj svjedok je izjavio da analitičke kartice u pravilu ne moraju biti potpisane od strane odgovorne osobe, a analitičke kartice pravnog prednika tužitelja su u saglasnosti sa dokumentacijom koja je dostavljena u to vrijeme AFIP-u.

Dalje navodi, da su inspektori tužene u više navrata vršili kontrolu poslovanja tužitelja, te da je poslije 2012. godine dolazila također inspekcija koja je vršila kontrolu knjigovodstva društva prilikom čega je utvrđena ispravnost vođenja knjigovodstvene dokumentacije te kojom je prilikom donešeno Rješenje o stvarnim obavezama oko 25.000,00 KM od ranije utvrđenih preko 200.000,00 KM koje su naplaćene, a čime je blokiran račun tužitelja. Navodi da je to Rješenje o utvrđenju poreznih obaveza od 25.000,00 KM „palo u vodu“, jer inspekcijski organi isto nisu mogli dokazati, te da je nakon žalbe tužitelja to Rješenje poništeno.

U konačnici navodi da je sud donio presudu da se vrate naplaćena sredstva i da je vraćeno 237.000,00 KM dok 25.000,00 KM nikad nije vraćeno tužitelju. Navodi da je Porezna uprava sačinila zapisnik da tužitelja nema poreznih obaveza, ali da nisu donijeli nikakvo rješenje po tom pitanju.

Svjedok također iskazuje da u odnosu na 2001. i 2002. godinu, te zaključno sa 2014. godinom je bilo više naknadnih kontrola i redovnih inspekcija kontrola poslovanja društva i nisu utvrđene nepravilnosti u poslovanju, niti obaveze po pitanju bilo kakvih davanja. Navodi da su se inspektori tužene ponašali bahato, da nisu uzimali u obzir primjedbe uposlenika tužitelja, da uopće nisu pregledali kompletnu knjigovodstvenu dokumentaciju i drugo.

Sud je poklonio povjerenje iskazu ovog svjedoka u cijelosti, cijeneći da je iskaz istog objektivan i sukladan ostalim dokazima utvrđenim provedenim dokaznim postupkom.

Provedenim dokazom vještačenja po vještaku finansijsko-ekonomske struke Lipovača Almiru, dipl. ecc. iz B. utvrđeno je slijedeće.

Vještak je u cijelosti ostao kod svog nalaza i mišljenja kojeg je iskazao u prethodnom postupku u kojem je detaljno obrazložio način obračuna izgubljene dobiti tužitelja. Vještak u mišljenju pri kojem je ostao i u ponovljenom postupku navodi da iz navedene strukture ostvarenih prihoda i rashoda od osnovne djelatnosti privrednog društva za period od 01.01.2002. godine do 21.11.2006. godine vidljivo da je privredno društvo „ADDA-TRANS“ iz V. K. u periodu od 01.01.2003. godine do 31.12.2003. godine uopšte neostvaruje prihode od prodaje robe, u periodu od 01.01.2004. godine do 31.12.2004. godine ostvaruje prihode od prodaje robe iz veleprodaje, te u periodu od 01.01.2005. godine do 21.11.2006. godine ostvaruje minorne prihode od prodaje robe iz veleprodaje, u odnosu na prihode koje je društvo ostvarilo prodajom robe u periodu od 01.01.2002. godine do 31.12.2002. godine, tako da prilikom obračuna izgubljene dobiti,

kako vještak navodi, kao osnovicu koristi finansijsko-knjigovodstvene podatke privrednog društva „ADDA-TRANS“ doo iz V. K. u periodu od 01.01. – 31.12.2002. godine. Navodi da je obračun izvršio na način da je utvrdio neto maržu od osnovne djelatnosti za navedeni period, a potom izračunao koeficijent obrta zaliha koji pokazuje koliko je društvo prodalo zaliha robe u periodu od 01.01. do 31.12.2002. godine. Navodi da je na kraju izvršio obračun prosječnih dana vezivanja zaliha robe koji pokazuju koliko je roba stajala na skladištu kod privrednog društva u navedenom periodu. Pa tako iznosi da je na temelju istih pokazatelja izvršio obračun izgubljene dobiti privrednog društva „ADDA-TRANS“ doo iz V. K. za svaku od uplata koje je društvo izvršilo po osnovu postupka prinudne naplate. Sredstva koje je privredno društvo uplatilo po osnovu postupka prinudne naplate, a za koja nije izvršen povrat, za ta sredstva izgubljena dobit je izračunata do 09.03.2012. godine (dan Rješenja kada je isti određen za vještaka). Također je izvršen obračun izgubljene dobiti društva za iznos od 25.051,25 KM i iznos od 3.195,70 KM.

Navodi da je privredno društvo u vezi sa navedenim nalogom za plaćanje poreznih obaveza od 09.03.2007.godine, podnijelo zahtjev za preknjižavanje sa uplaćenih akontacija poreza na dobit na obaveze koje su utvrđene.

Na temelju svih finansijskih pokazatelja, dokaza i utvrđenih činjenica, vještak ističe da je izgubljena dobit tužitelja iznosi ukupno 715.322,41 KM.

Detaljni obračun o iznosima, kao i korištene dokaze, metodi i analizu vještak je u potpunosti prikazao i obrazložio u svom nalazu i mišljenju kojima je potvrdio i ukupan iznos izgubljene dobiti tužitelja za navedeni period.

U svom iskazu datim pred sudom i u ponovljenom postupku kako je to ranije navedeno, vještak finansijsko-ekonomske struke je u potpunosti ostao kod svog iskazanog mišljenja i nalaza datog u prethodnom postupku.

Vještak iskazuje da mu je cjelokupan spis ponovno dostavljen u ponovnom postupku, te da isti nije našao potrebu da koriguje nalaz i pored činjenice da su u novom postupku predloženi i neki novi dokazi.

Sud je u potpunosti poklonio povjerenje nalazu i mišljenju finansijsko-ekonomske struke, cijeneći isti stručnim, profesionalnim i sačinjenim u skladu sa pravilima struke.

Po stavu ovog suda, u konkretnoj pravnoj stvari, a u pogledu predmeta vještačenja sud nalazi da se radi o složenom finansijskom vještačenju za koje sud ne posjeduje potrebno znanje i vještine, pa je sukladno tome, a u skladu sa ZPP-om F BiH i određeno provođenje dokaza vještačenja po vještaku finansijsko-ekonomske struke, koji ima vještine i potrebna znanja da postupi po zadatom predmetu vještačenja.

Prigovori tuženika istaknuti na nalaz vještaka, sud nije posebno cijenio uzimajući iste kao paušalne i ničim dokazane, a opet cijeneći činjenicu da je vještak nalaz i mišljenje kako u pismenoj tako i usmenoj formi detaljno i jasno obrazložio, navodeći pri tom i sve dokaze koje je koristio prilikom izrade nalaza i mišljenja kao i samu metodu obračuna izgubljene dobiti u navedenom periodu, pa sud nije imao nikakvog razloga da ne pokloni povjerenje ovakvom nalazu i mišljenju vještaka, a ovo posebno imajući uvidu činjenicu da vještak – kao stalni sudski vještak finansijsko-ekonomske struke nije imao bilo kakvog interesa za subjektivnu izradu nalaza i mišljenja o predmetu vještačenja.

Nakon ovako provedenog dokaznog postupka i utvrđenih činjenica, sud je donio odluku kao u izreci, a iz slijedećih razloga.

Prije svega, odlučujući o prigovoru mjesne nadležnosti Općinskog suda Bihać, sud nalazi da je isti neosnovan, odnosno da se nadležnost ovoga suda nalazi u odredbi čl. 32. ZPP-a F BiH kojom je propisano da je za suđenje u sporovima van ugovorne odgovornosti za štetu osim suda opće mjesne nadležnosti nadležan sud na čijem je području štetna radnja počinjena ili sud na čijem je području štetna posljedica nastupila. Prigovor apsolutne nenadležnosti suda je također neosnovan, obzirom da se u konkretnom slučaju radi o tužbenom zahtjevu za isplatu štete koju je tužitelj po navodima istog pretrpio nezakonitim i nepravilnim radnjama tuženika, a ne isplata nezakonito naplaćenih poreza i pripadajućih kamata.

Dalje, kada se tiče prigovora aktivne legitimacije sud također nalazi da je isti neosnovan, obzirom da je sukladno Rješenju Kantonalnog suda Bihać o upisu u sudski registar nesporno utvrđeno da je pravni sljednik doo „ADDA-TRANS“ V.K. pripojen pravnom licu „ADDA-PROMET“ doo V.K. sukladno navedenom Rješenju od 21.11.2006. godine.

Kada se tiče prigovora pasivne legitimacije isti prigovor je neosnovan, obzirom da je pasivna legitimacija tuženika utemeljena na odredbi čl. 172. st. 1. ZOO F BiH a kojom odredbom je propisano da pravno lice odgovara za štetu koju njegov organ prouzrokuje trećem licu u vršenju ili u vezi sa vršenjem svojih funkcija. Sud smatra da je tokom postupka dokazano da su uposlenici svojim nezakonitim i nepravilnim radnjama tužitelju pričinili štetu.

Prigovor zastare potraživanja tuženika je neosnovan. Pri ovom sud je imao u vidu sadržinu odrede čl.376. st.1. Zakona o obligacionim odnosima, kojom odredbom je propisano da, potraživanje naknade štete zastarjeva za tri godine od kad je oštećenik doznao za štetu i za lice koje je štetu učinilo. U konkretnom slučaju tužitelj je tek po donošenje presude od strane Vrhovnog suda F BiH na dan 24.07.2007.god., kojom presudom je poništeno rješenje od 01.02.2002.god.do znao za štetu, odnosno krivca, a tužbu je podnio 09.07.2010.god., pa kako od dana donošenja te presude, pa do dana podnošenja tužbe nije protekao rok od 3 godine, to potraživanje tužitelja nije zastarjelo. U toku postupka je utvrđeno da je tuženik na dan 01.02.2002.god. donio rješenje broj 10-1-5/01-15-1-1451-1/2 kojim je naložio pravnom predniku tužitelja da na ime javnih prihoda isplati iznos od 160.033,55 KM po osnovu glavnice i iznos od 33.939,20 KM po osnovu kamate, da je donošenje ovog rješenja prethodio inspekcijski nadzor od strane tuženika na dan 10.12.2001.god., da je pravni prednik tužitelja uložio žalbu na navedeno rješenje, da je njegova žalba odbijena rješenjem Federalnog ministarstva finansija broj 07-15-349/2002 od 23.05.2002.god., da je na navedena rješenja uložena žalba i da je u konačnici vođen upravni postupak pred Vrhovnim sudom F BiH, da je Vrhovni sud donio presudu pod poslovnim brojem U-1634/02, kojom je tužbu pravnog prednika tužitelja uvažilo, te ukinuo rješenje Federalnog ministarstva finansija B F BiH od 23.05.2002.god., da je potom Federalno ministarstvo finansija F BiH Sarajevo poništilo rješenje Porezne uprave Kantonalnog ureda B. od 01.02.2002.god., da su potom predstavnici Porezne uprave – Kantonalnog ureda B. ponovo izvršili inspekcijski pregled, o čemu su sačinili zapisnik 10-1/01-15-1-1451/01, a potom donijeli rješenje na dan 28.04.2008.god. pod poslovnim brojem 10-1/01-15-1-1451-13/01, kojem je pravnom predniku tužitelja naloženo da umjesto iznosa iz rješenja od 01.02.2002.god. (160.033,555 KM po osnovu glavnice i 33.939,20 KM po osnovu kamate) na ime poreza uplati za 2000.god. 12.791,50 KM, 2.814,98 KM po osnovu kamate za 2001.god., po osnovu zatezne kamate 683,56 KM i po osnovu glavnice za 2001.god. 9.233,16 KM, odnosno ukupno 25.523,20 KM, da je i na ovo rješenje pravni prednik

tužitelja uložio žalbu, o kojoj žalbi je odlučeno rješenjem od 17.06.2008.god. na način da je žalba odbijena kao neosnovana, da je i na ovo rješenje uložena žalba Federalnom ministarstvu finansija koje je na dan 25.12.2008.god. donijelo rješenje pod brojem 07-15-9010/08 kojim je žalba odbijena kao neosnovana, da je potom pokrenut upravni spor za poništenje i ovog rješenja i da je Kantonalni sud Bihać u konačnici u upravnom sporu poništilo i ovo rješenje. Iz svega navedeno proizilazi, da je tuženik donio niz nezakonitih rješenja koja su u konačnosti poništena, a koja su za pravnog prednika tužitelja izazvala negativne posljedice u smislu da mu je po osnovu poreza nezakonito naplaćen iznos od oko 240.000,00 KM. Da je sve ovo tačno tužitelj je dokazao i sadržinom rješenja Kantonalnog ureda Bihać kojim je odlučeno da se pravnom predniku tužitelja na ime više uplaćenog poreza vrati 208.776,65 KM. Od više naplaćenog poreza pravnom predniku tužitelja vraćen je određeni iznos. Iznosi su vraćeni od strane Unsko-sanskog kantona, a koju činjenicu je tužitelj dokazao čitanjem sadržine rješenja broj 04/2-15-14608-UP-1/09 od 25.02.2009.godine, kojim rješenjem je odobren povrat iznosa od 167.021,36 KM i rješenjem od 29.04.2009.god. kojim je odobreno pravnom predniku tužitelja povrat iznosa na ime više vraćenog poreza od 14.193,48 KM.

Temeljem svega iznešenog slijedi da je tužbeni zahtjev tužitelja osnovan kojim traži naknadu štete zbog izgubljene dobiti.

Naime, odredbom čl. 172. st. 1. ZOO F BIH propisano je da pravna osoba odgovara za štetu koju njen organ uzrokuje trećoj osobi u obavljanju ili u vezi s obavljanjem svojih funkcija.

Odredbom čl. 155. ZOO F BIH propisano je da je šteta umanjavanje nečije imovine (obična šteta) i spriječavanje povećanja imovine (izmakla korist), a i nanošenje drugog fizičkog ili psihičkog bola ili straha (nematerijalna šteta).

Članom 189. st. 1. ZOO F BIH propisano je da oštećenik ima pravo kako na naknadu obične štete, tako i na naknadu izmakle koristi. Stavom 3. istog člana propisano je da pri ocijeni visine izmakle koristi uzima se u obzir dobitak koji se mogao osnovano očekivati prema redovnom toku stvari ili prema posebnim okolnostima, a čije ostvaranje je spriječeno štetnikovom radnjom ili propuštanjem.

Temeljem utvrđenih činjenica tokom provedenog dokaznog postupka, po ocijeni ovoga suda tužitelj je u potpunosti dokazao da je tuženik odgovoran za nastalu štetu, odnosno da su uposlenici istog nezakonitim i nepravilnim radnjama njegovih uposlenika (nadležnih inspektora) uzrokovali štetu tuženiku na način da su isti nemarnim radom (isto proizilazi iz materijalnih dokaza, kao i iskaza svjedoka E.G. i A.P., kao i direktora i zz tužitelja D. M.) utvrdili porezne obveze tužitelju u iznosu preko 200.000,00 KM, ista sredstva mu zaplijenili i blokirali račun, tako da tužitelj nije mogao raspolagati sa svojim novčanim sredstvima u periodu od 2002. do 2010. godine, što je praktično uticalo na prestanak obavljanja trgovinske djelatnosti, a čime je pretrpio štetu u vidu izmakle koristi, odnosno dobiti koja se osnovano mogla očekivati prema redovnom toku stvari i prema okolnostima, a čije ostvarenje je spriječeno nepravilnim i nezakonitim radnjama tuženika.

Odredbom čl. 7. Zakona o poreznoj upravi F BIH propisano je da zaposlenici u okviru svojih ovlaštenja utvrđenih zakonima Federacije imaju obaveze i pravo da; pored ostalog se strogo pridržavaju svih zakona Federacije, utvrđuje poreznu obavezu poreznog obveznika na osnovu njegove porezne prijave, njegovih poslovnih knjiga i evidencija, kao i drugih dokaza, uključujući korištenje indicija kao dokaza, zatim pružaju obrazovne usluge o poreznim zakonima, te pravima i obavezama poreznih obveznika, odnose se prema poreznim obveznicima i drugim licima sa poštovanjem i

uvažavanjem, koordiniraju aktivnosti sa sudovima i drugim nadležnim organima, koriste usluge stručnjaka ili vještaka za pomoć u istragama ili određivanje tačnih poreznih obaveza kada takvo stručno znanje nije dostupno u okviru poreznih organa i druge obaveze i prava koja su taksativno pobrojana navedenim članom.

Odredbom čl. 64. Zakona o poreznoj upravi F BiH propisano je da inspekcijski nadzor, ispitivanje i utvrđivanje tačne porezne obaveze poreznog obveznika od inspektora ili zaposlenika Porezne uprave ovlašteni za obavljanje inspekcijskog nadzora, u skladu sa zakonom. Porezna uprava, kako se dalje navodi u istom članu, će vršiti uredsku i terensku kontrolu u skladu sa poreznim zakonima i odnosnim podzakonskim aktima. Tokom svakog inspekcijskog nadzora, Porezna uprava je dužna razjasniti sve okolnosti i činjenice bitne za obim kontrole na način koji odredi Porezna uprava uključujući okolnosti i činjenice koje idu u korist poreznom obvezniku.

Citiranim zakonskim odredbama je jasno, decidno i opredjeljeno navedeno kako i na koji način se vrši inspekcijski nadzor, te su jasno opredjeljena prava i obaveze inspekcijskih organa prilikom obavljanja dužnosti propisanih ovim zakonom.

Provedenim dokazima i utvrđenim činjenicama sud smatra da je tužitelj dokazao da nadležni inspekcijski organi tužene nisu postupali u okvirima propisanim Zakonom o poreznoj upravi F BiH, već upravo suprotno ne uzimajući u obzir primjedbe i navode poreskog obveznika, bahato i arogantno ponašanje, ne uzimanje u obzir sugestija i kompletne dokumentacije poreznog obveznika radi utvrđivanja poreznih obaveza, a što jasno proizilazi iz iskaza svjedoka i parnične stranke kojima je sud u cijelosti poklonio povjerenje.

Nadalje, odredbom čl. 3. Zakona u upravi F BiH propisano je da organi uprave (organi tužene) obavljaju poslove iz svoje nadležnosti samostalno, u skladu sa ustavom, zakonom i drugim propisima.

Odredbom čl. 7. istog Zakona propisano je da su organi uprave obavezni zahtjeve stranaka riješavati u propisanim rokovima, te da su obavezni razmatrati predstavke i prijedloge koje im stranka podnese i dati im odgovora na podnesene predstavke i prijedloge.

Tokom postupka, također je nesumnjivo utvrđeno da tužena, odnosno inspekcijski organi tužene, nisu postupali u okvirima navedenih odredaba Zakona o upravi u Federaciji BiH (podnesak tužitelja kojim se traži donošenje odluke kojom se utvrđuje nepostojanje poreznih obaveza tužitelja, a na temelju sačinjenog Zapisnika nadležne inspekcije iz 2014. godine), te ne uzimajući obzir kompletnu dokumentaciju prilikom inspekcijskog nadzora, a radi utvrđivanja eventualnih poreznih obaveza poreskog obveznika (iskazi svjedoka i parnične stranke tužitelja).

Na kraju, odredbom čl. 57. Zakona o upravnim sporovima F BiH propisana je obaveznost presude u upravnom sporu, tako što je nadležni organ vezan pravnim shvatanjem suda i primjedbama suda u pogledu postupka.

U konkretnoj pravnoj stvari nesumnjivo je utvrđeno da su organi tužene u četiri navrata donosili Rješenja i utvrđivali porezne obaveze tužitelja, prvi put u iznosu od preko 200.000,00 KM i posljednji put u iznosu od 25.000,00 KM, a koje odluke tužene – Rješenja su osporena odlukama donešenim u upravnom sporu pred nadležnim sudom i to konkretno gdje su vođena četiri upravna spora po svakom izdatom rješenju od strane organa tužene koje je potvrđeno od strane drugostepenog organa tužene, gdje je tužitelj uspio u ovom upravnim sporovima, poništio predmetna Rješenja i naložio tuženoj kako i na koji način ima postupiti u ponovnom postupku. Sama ova činjenica vođenja upravnih sporova po izdatim Rješenjima organa tužene i da su sva ta rješenja poništena,

da bi u konačnici posljednjom Presudom u upravnom sporu od 13.12.2014. godine, organi tužene utvrdili da nema poreznih obaveza na strani tužitelja, što upravo dovodi do zaključka da su svi postupci tužene vođeni protiv tužitelja u periodu od 2000. godine do 2014. godine u suprotnosti sa propisanim pravima i obavezama utvrđenim Zakonom o poreznoj upravi F BiH, te Zakonom o upravi u F BiH.

Sud ovdje naglašava, da nedaje ocijenu donešenih upravnih akata od strane tužene, niti je isti nadležan za to, već se isključivo izvodi zaključak i utvrđuje činjenica da na temelju presuda donešenih u upravnom sporu kojim presudama su poništena Rješenja upravnih organa tužene i date upute o daljnjem postupanju, da se radi o postupanju tužene suprotno odredbama Zakona o poreskoj upravi F BiH i Zakona o upravi u F BiH, u provođenju upravnog postupka – inspekcijskog nadzora nad tužiteljem, koje je rezultiralo donošenjem rješenja na temelju kojih su zaplijenjena i blokirana sredstva tužitelja kojima isti nije mogao raspolagati, a opet koja su u konačnici nakon vođenih upravnih sporova vraćena tužitelju, osim u neznatnom dijelu.

Prema tome, u konkretnoj pravnoj stvari kada se radi o utvrđivanju štetne odgovornosti, bitno je napomenuti da je prilikom utvrđivanja iste od značaja utvrditi štetnika i nastalu štetu, te uzročno-posljedičnu vezu između štetnika i štete. U konkretnoj pravnoj stvari sud upravo nalazi uzročno-posljedičnu vezu u ne postupanju tužene u skladu sa svojim zakonom propisanim pravima i obavezama kako je to već gore obrazloženo (čl. 7. Zakona o poreznoj upravi F BiH kojim članom su detaljno i decidno propisana prava i obaveze tužene), gdje je tužena identifikovana kao štetnik – ne postupanje u skladu sa zakonom, te zapljena i blokiranje računa kao štetna radnja i šteta nastala tužitelju uslijed ovakvih radnji tužene – uzročno-posljedična veza, pa sud smatra da je tužitelj u cijelosti dokazao osnovanost postavljenog tužbenog zahtjeva.

Visinu štete sud je utvrdio na temelju datog nalaza i mišljenja stalnog sudskog vještaka finansijsko-ekonomske struke Almira Lipovače u iznosu od 715.322,41 KM.

Sud nalazi da se u konkretnom radi o složenom ekonomsko-financijskom zadatku utvrđivanja štete, izgubljene dobiti, za koja sud ne posjeduje potrebne vještine i znanja, dok je s druge strane vještak jasno, decidno i nesumnjivo u svom nalazu i mišljenju utvrdio visinu izgubljene dobiti, pa sud nije imao nikakvog razloga dovesti u pitanje određenu visinu nastale štete na strani tužitelja.

Prigovori tuženika istaknuti na nalaz vještaka su paušalni i ničim potkrepljeni, tako da isti nisu doveli u sumnju nalaz i ocijenu vještaka finansijsko-ekonomske struke, u pogledu odmjerenosti visine štete – izgubljene dobiti.

S obzirom na navedeno sud je i donio odluku kao u izreci i obavezao tuženika na isplatu štete, a sukladno odredbi čl. 170. ZOO F BiH i člana 9. Zakona o upravi u F BiH.

Sud je cijenio i ostale izvedene dokaze prilikom donošenja konačne odluke, međutim, sadržina istih nije imala utjecaja za donošenje drugačije odluke. Prigovor tuženika da pravni prednik tužitelja nije imao investicioni program nije od utjecaja na utvrđen iznos štete, obzirom, da je tužitelj tokom 2002. godine ostvarivao dobiti, čiju visinu sud je utvrdio iz nalaza vještaka, te da iz istog nalaza proizilazi da pravni prednik tužitelja iz trgovinske djelatnosti nije ostvarivao dobiti iz trgovine već samo dobit iz uslužne djelatnosti. To što je pravni prednik tužitelja izvršio pripajanje pravnog lica tužitelju i tom prilikom unio sva sredstva sa kojima je raspolagao, također nema utjecaja za donošenje drugačije presude.

Odluku o zakonskoj zateznoj kamati sud je donio sukladno odredbi čl. 186. st. 1. ZOO F BiH, a zakonska zatezna kamata dosudjena je od dana 23.05.2012. godine kada je vještak utvrdio visinu štete, pa do konačne isplate.

Zahtjev za plaćanje zakonske zatezne kamate za period od 10.03.2012.godine do 23.05.2012.godine odbijen je kao neosnovan,obzirom da je isti suprotan odredbama ZOO-a FBiH.

Odluku o troškovima postupka sud je donio temeljem odredbe čl. 386. st.1., a u vezi sa čl. 396. st. 2. ZPP-a F BiH.

Troškovi tužitelja sastoje se od troškova zastupanja po punomoćniku advokatu u skladu sa Tarifom o nagradama i naknadi troškova za rad advokata u F BiH i to za: - sastav tužbe 800,00 KM, zastupanja na pripremnom ročištu 05.12.2011. godine 820,00 KM, zastupanje na nastavku pripremnog ročišta 17.02.2012. godine 820,00 KM, zastupanja na ročištu za glavnu raspravu 12.10.2012. godine 820,00 KM, za zastupanje na nastavku ročišta za glavnu raspravu 13.12.2012. godine 817,00 KM, za sastav žalbe na prvostepenu presudu 820,00 KM, za sastav odgovora na žalbu 820,00 KM, za sastav revizije na presudu drugostepenog suda 820,00 KM, za sastav odgovora na reviziju tužene 820,00 KM, zastupanje na ročištu za glavnu raspravu 22.04.2019. godine 900,00 KM, zastupanje na pripremnom ročištu 19.06.2019. godine 900,00 KM, zastupanje na glavnoj raspravi 19.09.2019. godine 900,00 KM, zastupanje na nastavljenom ročištu za glavnu raspravu 28.11.2019. godine 920,00 KM, što po osnovu zastupanja iznosi 10.977,00 KM.

Punomoćniku tužitelja priznat je i trošak pdv-a u iznosu od 1.866,09 KM, tako da ukupni troškovi zastupanja iznose 12.843,09 KM.

Tužitelju su priznati troškovi vještačenja po vještaku finansijsko-ekonomske struke 1.000,00 KM, troškovi sudske takse na tužbu u iznosu od 10.000,00 KM, troškovi sudske take na presudu (u prethodnom postupku) 10.000,00 KM, tako da ukupni troškovi tužitelja 33.843,09 KM.

Zahtjev za naknadu troškove preko dosudjenog iznosa odbijen je kao neosnovan, obzirom da je isti ispostavljen suprotno odredbama Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad advokata u FBiH.

POUKA O PRAVNOM LIJEKU

Protiv ove presude tužitelj može izjaviti žalbu u roku od 30. dana od dana donošenja iste, a tuženik u roku od 30. dana od dana prijema pismenog otpravka iste, i to Kantonalnom sudu u Bihaću,a putem ovog suda.

S U D I J A

Senja Džafić